

ΙΛΙΞΟΣ

«Νομίζω πως η πιο
μεγάλη υπηρεσία προς
την πολιτεία, είναι το
να ζει κανείς καθημε-
ρινά βίο κόσμιο και
σώφρονα»

Ισαίου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΕΥΧΟΥΣ

Σελ.

Το Μυστήριο της Ζωής	1
Η Παγκόσμια Πρόεδρος της Θεοσοφικής Εταιρείας.....	3
Radha Burnier: Ο Μεμνημένος Διδάσκαλος και ο Μαθητής	4
Μ .Ζωγράφου: Η Πύλη	7
Η. Olcott: Η Θεοσοφία	8
Η Εαρινή Ισημερία	12
Π. Λεκατσά: Το Κάλεσμα της Θεονύφης	14
Ε.Π. Μπλαβάτσκι: Ο Σκοπός των Αρχαίων Μυστηρίων	20
Έρικα Λέτσερις: Οι Μαχάτμας και οι Ψευδό-γκουρού	26
Χριστοφ. Καμαρωτάκης: Σαμψών και Δαλιδά	35
Γ. Σιβρής: Η Ημέρα του Adyar	37
Κ. Γρηγοριάδης: Ο Επίκουρος και η Διδασκαλία του	41
Πρόκλου: Η Ιερατική Τέχνη.....	44
Γ. Βαϊκούσσης: Το Ελληνικό Αλφάβητο.....	47
Ιφιγ. Κασταμονίτη: Πόπολ Βου, Το Ιερό Βιβλίο των Κιτσέ-Μάγια	49
Κρίσναμούρτι: Η Σύγκρουση	57
Εις Μνήμην.....	60
Πρόγραμμα Ομιλιών	61
Μεταξύ μας	63

Με χαρά πληροφορούμε τους αναγνώστες μας ότι μπορούν να επισκεφθούν την ιστοσελίδα της Θεοσοφικής Εταιρείας στην διεύθυνση:

www.theosophicalsociety.gr

Η ιστοσελίδα είναι γραμμένη σε δύο γλώσσες – Ελληνικά και Αγγλικά.

Αν και βρίσκεται ακόμη υπό κατασκευή, αρκετά τμήματά της είναι ήδη

On Line. Περισσότερες πληροφορίες θα βρείτε στη διεύθυνση

webmaster@theosophicalsociety.gr

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΗΣ ΘΕΟΣΟΦΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

Βουκουρεστίου 25 Κωδ. Ταχ. 106 71, Αθήνα Αττικής, Κωδικός:4311

Τηλ. 210 36.20.702 - 210 36.10.961 Fax: 210 36.10.961

www.theosophicalsociety.gr

email(περιοδικού): ilisos@theosophicalsociety.gr

email(Εταιρείας): info@theosophicalsociety.gr

Διανέμεται δωρεάν εις τα μέλη

Ιδρυτής + ΚΩΣΤΗΣ ΜΕΛΙΣΣΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ιδιοκτησία - Έκδοση: Θεοσοφική Εταιρεία εν Ελλάδι

Διευθυντής: Γεώργιος Σιβρής

Επιμέλεια ύλης: Κρ. Ιωαννίδου, Ιφ. Κασταμονίτη

Έτος 49ον, Ιανουάριος – Φεβρουάριος – Μάρτιος 2005, Τεύχος 259

Το Μυστήριο της Ζωής

Υπάρχει κανένα μυστήριο μεγαλύτερο από την ίδια τη ζωή;

Η ζωή είναι ένα υπέροχο αυτό-διαιωρίζόμενο «καρναβάλι» γεγονότων, είναι μια έκθεση ζωγραφικής με εκπληκτικά τοπία, είναι ένας υπέροχος κόσμος γεμάτος από πολυποίκιλες και περίπλοκες ιστορίες ανθρώπων. Είναι μια αληθινά, μαγική συμφωνία δονήσεων αλλά... Αλλά η ζωή περιλαμβάνει επίσης καταστροφές,

φυσικές και μη. Οι φυσικές καταστροφές χαλούν την ομορφιά των τοπίων και φέρνουν ανατροπές στο περιβάλλον των ανθρώπων. Προκαλούν, συχνά, πόνους και δοκιμασίες που οι άνθρωποι καλούνται να αντιμετωπίσουν και να ξεπεράσουν. Τα τραγικά γεγονότα στη Ν. Α. Ασία το τελευταίο δεκαήμερο του περασμένου Δεκεμβρίου (26/12/2004) αποτελούν τρανή απόδειξη μιας τέτοιας καταστροφής. Όλοι είδαμε και ακούσαμε στην τηλεόραση και το ραδιόφωνο συγκλονιστικές περιγραφές και εικόνες από την τραγωδία, την απώλεια και τη δυστυχία των ανθρώπων στις περιοχές που έπληξε το φονικό Τσουνάμι. Και μέσα μας, σίγουρα, γεννήθηκαν ερωτήματα για τη ζωή... Αν υπάρχει κάποιο μυστήριο στη ζωή, είναι επειδή υπάρχει η ανθρώπινη συνειδητότητα που θέτει ερωτήματα όπως:

«Ποιος είναι ο σκοπός της ζωής; Ποια είναι η ιστορία της γης; Τι συμβαίνει εδώ πάνω στον πλανήτη μας αλλά και το σύμπαν; Ποιοι, αληθινά, είμαστε εμείς οι άνθρωποι και ποιος είναι ο ρόλος μας εδώ;»

Οι φυσικές δυνάμεις του σύμπαντος μπορεί να είναι τυφλές ή, κατά άλλες θεωρίες, να είναι πλήρεις ενστικτώδους ευφυΐας. Η ζωή τους μπορεί να εκδηλώνεται ακολουθώντας μια ασυνείδητη και αυτόματη ανακλαστική αλυσίδα από ηλεκτρομαγνητικές και πυρηνικές δράσεις και αντιδράσεις. Ή, κατά άλλες θεωρίες και πάλι, μπορεί να δρα ακολουθώντας ένα «σχέδιο» που έχει εντυπωθεί στην ατομική και συλλογική μνήμη των στοιχείων και των ατόμων τους από το Μέγα Αρχιτέκτονα. Τα στοιχεία που παίρνουν μέρος στο δράμα τού αιτίου και του αιτιατού στο επίπεδο της φυσικής και της χημείας, μπορεί να μην «αναρωτιούνται» γιατί ενεργούν όπως ενεργούν. Εμείς οι άνθρωποι, όμως, προσέχουμε, ρωτάμε και είμαστε γεμάτοι απορίες για τη ζωή αλλά και θαυμασμό ταυτόχρονα, γιατί στην ευρύτερη εικόνα της βλέπουμε την αφθονία της. **Γιατί συνειδητοποιούμε την ύπαρξή μας, και σταδιακά ανακαλύπτουμε ότι αποκτούμε δύναμη και επίγνωση του εαυτού μας και της πορείας μας, μέσα από τις εναλλαγές του πόνου και της χαράς, της δοκιμασίας και της ευτυχίας.**

Η Παγκόσμια Πρόεδρος Radha Burnier

Η Κα. Radha Burnier είναι μέλος της Θεοσοφικής Εταιρείας από νεαρή ηλικία. Εξελέγη Παγκόσμια Πρόεδρος της στις 4 Ιουλίου 1980. και είναι η έβδομη πρόεδρος από το 1875, όταν ιδρύθηκε η Θ. Ε. στη Νέα Υόρκη. Πρωτύτερα ήταν Γενική Γραμματέας του Ινδικού Εθνικού Τμήματος της Θ. Ε. και για πολλά χρόνια έδινε διαλέξεις σε ολόκληρη την Ινδία. Γράφει άρθρα για το περιοδικό Theosophist, στο οποίο είναι

υπεύθυνη έκδοσης. Έχει πτυχίο στη Σανσκριτική γλώσσα από το Πανεπιστήμιο του Μπενάρες της Ινδίας, και έχει μεταφράσει πολλά σανσκριτικά κείμενα στα αγγλικά, τα οποία έχουν ήδη εκδοθεί. Για περισσότερα από 20 χρόνια ήταν Διευθύντρια του Κέντρου Έρευνας και της Βιβλιοθήκης του Chennai (Adyar). Επίσης, ήταν υπεύθυνη εκδόσεων θεοσοφικών βιβλίων από το Theosophical Publishing House, Adyar, αλλά και για την εφημερίδα του ιδρύματος, Brahmanidya. Το 1984, το Πανεπιστήμιο της Ινδίας, Nagarjuna, της απένειμε το τιμητικό δίπλωμα της Διδάκτωρος των Γραμμάτων, τιμώντας την για τη σημαντική συμβολή της στην προώθηση της εκπαίδευσης και των ανθρωπίνων αξιών.

Η Θεοσοφική Εταιρεία εν Ελλάδα, θα έχει τη χαρά και την τιμή να φιλοξενήσει για λίγες ημέρες την Κα. R. Burnier, στις αρχές Ιουλίου 2005. Θα δοθούν εκ μέρους της διαλέξεις για τα μέλη και τους φίλους της Θεοσοφίας, στις 7 και 8 Ιουλίου 2005. Για περισσότερες λεπτομέρειες, παρακαλούμε να μας καλέσετε στα τηλέφωνα του γραφείου μας, προς το τέλος Ιουνίου 2005

ΘΕΟΣΟΦΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ο ΜΕΜΥΗΜΕΝΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΜΑΘΗΤΗΣ

Radha Burnier

(Απόδοση από τα αγγλικά, Γ. Σιβρής)

Υπάρχει μια ρήση του Κρισναμούρτι η οποία ξαφνιάζει τον μελετητή, και η οποία λέγει: «Οι γκουρού καταστρέφουν τους μαθητές τους και οι μαθητές καταστρέφουν τους γκουρού». Μερικοί την εξέλαβαν ως ένα αστείο, άλλοι πάλι αισθάνθηκαν αμήχανα. Και όμως, σύμφωνα με την παράδοση σε πολλές χώρες, μεταξύ του πραγματικού πνευματικού διδασκάλου και του ένθερμου μαθητή του υπάρχει πολύ στενός δεσμός. Στενότερος από εκείνον ενός στοργικού πατέρα με έναν αφοσιωμένο γιο. Η σχέση δοκιμάζεται στην πορεία του χρόνου όταν ο μαθητής παρακολουθείται από τον μεμυημένο διδάσκαλο, και εάν κριθεί κατάλληλος, τού παρέχεται το μεγάλο προνόμιο ενός στενότερου εσωτερικού δεσμού μαζί του. Πώς μπορούμε, λοιπόν, να κατανοήσουμε αυτό το πράγμα ειδικά σε έναν αιώνα όπου οι γκουρού πολλαπλασιάζονται, όταν «μητέρες» αναζητούνται, και κάθε είδος ανθρώπων ισχυρίζονται ότι είναι διδάσκαλοι;

Χρησιμοποιούμε εδώ τον όρο «μεμυημένος διδάσκαλος» και όχι «γκουρού», διότι ένας γκουρού είναι ένας δάσκαλος σε οποιονδήποτε τομέα – στη μουσική, τα ηλεκτρονικά, τη γυμναστική, τα γράμματα κλπ. Ένας μεμυημένος, όμως, δεν είναι απλά, ένας κα-

θοδηγητής στα εφήμερα θέματα. Η λέξη «μεμνημένος» αναφέρεται σε ένα πρόσωπο που έχει σπάνιες ικανότητες, σε έναν ειδικό όχι σε συνήθεις τέχνες και δεξιότητες, στη φιλοσοφία ή την επιστήμη, αλλά στην τέχνη του ζειν και στην επιστήμη της ζωής. Τα δύο είναι στενά συνδεδεμένα, διότι μόνο με τη μάθηση της τέχνης τού ζειν διαπιστώνει ένας οραματιστής ότι αφαιρείται από τα μάτια του το πέπλο, και γίνεται ικανός να γνωρίσει τα μυστικά και τα αξιοθαύμαστα της ζωής. Για να ασκηθεί κάποιος στην τέχνη τού ζειν, θα πρέπει ορισμένες ουσιώδεις ιδιότητες άμεσα συνδεδεμένες με τις τέχνες, να γίνουν μέρος της καθημερινής ζωής του, δηλαδή ομορφιά, αρμονία, μία αίσθηση αναλογίας, κλπ.

Πολλοί άνθρωποι συρρέουν στους αποκαλούμενους γκουρού διότι προσδοκούν κάτι. Ένα δεκανίκι, πνευματικά οφέλη, ευλογίες, ανακούφιση από τις καταπιέσεις της ζωής, από τα προβλήματα του επιχειρηματικού κόσμου, ή τη δυσφορία που προκαλείται από κακή υγεία. Οι μαθητές αυτών των γκουρού πιστεύουν ότι αν πληρώσουν αρκετά, αν ευχαριστούν τον γκουρού και υπακούουν, θα προοδεύσουν πνευματικά. Η δουλικότητά τους βοηθάει στην καταστροφή των γκουρού, κάνοντάς τους να αισθάνονται ανώτεροι και ισχυροί. Οι γκουρού εκμεταλλεύονται τους μαθητές τους με προσφορές πνευματικών ανταμοιβών, καθ' ην στιγμήν οι ίδιοι δέχονται υλικά δώρα όπως ιδιωτικά αεροπλάνα, πολυτελή αυτοκίνητα και διαμερίσματα, και άλλες ανέσεις. Ο αληθινός μεμνημένος, όμως, είναι εντελώς διαφορετικός. Ζει σε ένα διαφορετικό κόσμο όπου οι υλικές και ψυχολογικές αυτές ικανοποιήσεις δεν έχουν καμία θέση ή σχέση μαζί τους.

Οι αληθινοί μεμνημένοι λένουν: **«Αφήστε τον κόσμο σας και ελάτε στο δικό μας»**. Ο κόσμος τους μπορεί να μην είναι γεωγραφικά διαφορετικός από το δικό μας. Δεν είναι ανάγκη να πάμε στα Ιμαλάια ή στο Θιβέτ για να βρούμε ένα πραγματικό πνευματικό διδάσκαλο. Είναι ο κόσμος της συνείδησής τους που είναι διαφορετικός, διότι είναι ένας κόσμος πλήρους ελευθερίας από το εγώ. Είναι ένας κόσμος ενότητας και αγνότητας, σοφίας και αγάπης. Απευθύνονται στον ένθερμο μαθητή και τον καλούν να εισέλθει σε ένα εσωτερικό κόσμο απαλλαγμένο από τη φιλοδοξία, το φθό-

νο, τη σκληρότητα και τις συγκρούσεις που βασανίζουν την ανθρώπινη ζωή. Κάποιος μεμνημένος έγραφε: **«Η θύρα είναι πάντοτε ανοικτή στο σωστό άνθρωπο που κρούει»**. Η θύρα αυτή δεν οδηγεί σε περισσότερες ευχαριστήσεις, δεν υπάρχει πλούτος στην άλλη πλευρά της, ούτε θέσεις για να καταλάβουμε ούτε βαθμίδες να φθάσουμε. Μέσα από μια τέτοια πύλη δεν μπορούμε να αποφυγούμε τις δυσκολίες και τις δυσχέρειες της ζωής, διότι αυτές δημιουργούνται όλες από εμάς. Εμείς γεννούμε το είδος εκείνο των δυνάμεων που καταλήγουν στις συνθήκες που τις βρίσκουμε δύσκολες. Ποιο είναι τότε το πρόσωπο που κρούει;

Το κρούειν δεν είναι τόσο εύκολο διότι υποδηλώνει ότι θα πρέπει να υπάρχει αληθινός ζήλος. Δίνουμε πολύ λίγη προσοχή σε πολύ γνωστές πλην, όμως, πολύτιμες συμβουλές όπως π.χ. **«Δεν μπορείτε να υπηρετείτε συγχρόνως Θεό και Μамωνά. Δεν μπορείτε να προσκολλάστε σε αυτό τον κόσμο και να ελπίζετε πως θα εισέλθετε στον κόσμο των μεμνημένων, ή να παίζετε ένα παιχνίδι μεταξύ των δύο»**. Το να κρούεις σημαίνει να διψάς για γνώση, να έχεις ενθουσιασμό, να διακατέχεσαι από τη φλόγα να βρεις τη σοφία. Ο μαθητής θα όφειλε να έχει προβληματισθεί έντονα γιατί εγείρεται ο πόνος, γιατί αδυνατούμε να είμαστε ειρηνικοί, και άλλα τέτοια σοβαρά ερωτήματα. Και αφού έχει ασχοληθεί με τέτοια θέματα, θα πρέπει να κατανοήσει, τουλάχιστον μερικώς, ποιες είναι οι αληθινές αξίες της ζωής και ποιες είναι οι ψευδείς. Είναι αληθές ότι δεν είναι ο διδάσκαλος που ανοίγει τη θύρα. Κανένας πραγματικός μεμνημένος δεν μπορεί να παρασυρθεί ή να δωροδοκηθεί για να ανοίξει το δρόμο προς μία ανώτερη πνευματική διάσταση. Η θύρα ανοίγει για τον μαθητή από τις δικές του πράξεις, καθώς και το τι σκέπτεται και τι αισθάνεται για όλες τις ζώσες υπάρξεις πάνω σε αυτή τη γη. Οι πράξεις αυτές απελευθερώνουν τις κατάλληλες ενέργειες για να δημιουργηθούν οι συνθήκες που είναι βοηθητικές, ή παρεμποδιστικές.

Το σύμπαν κυβερνάται από αμετάβλητους νόμους οι οποίοι, κατ' αντίθεση προς τους ανθρώπινους νόμους, δεν μπορούν να παραβιαστούν ατιμωρητί. Υπάρχουν νόμοι περί των οποίων γνωρίζουν οι επιστήμονες, και άλλοι νόμοι για τους οποίους γνωρίζουν

ελάχιστα, αλλά των οποίων οι μεμνημένοι έχουν πλήρη γνώση. Οι νόμοι αυτοί είναι το θεμέλιο της εκδηλώσεως. Πληροφορούμεθα ότι, εάν οι συνθήκες του σύμπαντος επρόκειτο να αλλάξουν έστω και κατ' ελάχιστο, το σύμπαν θα έπαυε να υπάρχει. Υπάρχει μια πλήρης ισορροπία των δυνάμεων που λειτουργούν κάτω από τους νόμους του σύμπαντος, και δεδομένου ότι τα πάντα υπόκεινται στους παγκόσμιους αυτούς νόμους, δεν υπάρχει άλλη επιλογή για τον πνευματικό αναζητητή από το να μοχθεί και να δημιουργεί ευνοϊκές συνθήκες για τον εαυτό του. Κανένας άλλος δεν μπορεί να το κάνει αυτό για λογαριασμό του...

(Συνεχίζεται)

Η ΠΥΛΗ

Μαίρη Ζωγράφου

Το πάθος του ασίγαστο.

«Ιερό», είπαν.

Μόνο ο ίδιος ξέρει

τι μονοπάτια διάβηκε

ώσπου να φθάσει

στην «πόλη» την αμίαντο.

Έξω από τα «τείχη» τώρα τριγυρνάει

στην πύλη κοντοστέκεται...

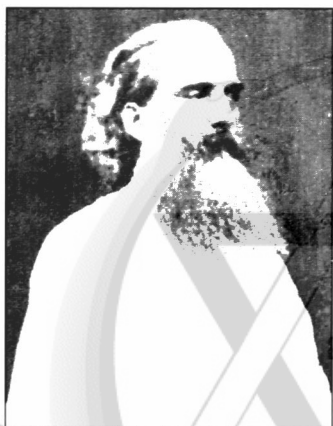
στοχάζεται...ζυγιάζεται...

(Από την ποιητική συλλογή «Κρυψώνες»)

Η ΘΕΟΣΟΦΙΑ

H. Olcott

Είναι λάθος να φανταζόμαστε πως ό,τι αποκαλούμε, σήμερα, Θεοσοφία προέρχεται μόνο από τα γραπτά κείμενα αρχαίων σοφών. Η άποψη αυτή έχει καλλιεργηθεί στο νου του σύγχρονου ανθρώπου διότι δεν γνωρίζει ποιες είναι οι πηγές της. Η Θεοσοφία αντλεί από πολλές διαφορετικές πηγές. Η Επιστήμη, η Φιλοσοφία και η Θρησκεία συγκαταλέγονται ανάμεσα στους «γονείς» της. Εμφανίζεται, δε ως γνώση, όταν ο σπόρος της πνευματικής αναζήτησης πέσει στο νου ενός ανθρώπου που είναι αρκετά αλτρουιστής και δίχως προκαταλήψεις, ώστε να τον δεχθεί και να τον θρέψει στο γόνιμο έδαφος της εσωτερικής φύσης του.

Ο σημερινός κόσμος εξετάζει επιφανειακά τα προβλήματα της ζωής και κατόπιν συγκρίνει τα συμπεράσματά του με τις ιδέες των αρχαίων, θέλοντας έτσι να τα ενισχύσει και να τα επαληθεύσει μέσα από αυτές. Μερικοί Αδελφοί της Θεοσοφικής Εταιρείας, από εκείνους που ζουν εκτός Ινδίας, είναι πρόθυμοι να δεχθούν ως Διδασκάλους τούς Μυημένους της Ανατολής, είτε της αρχαιότερης είτε της νεότερης εποχής. Αλλά οι περισσότεροι προτιμούν να σκέπτονται μόνοι τους και να αναπτύσσουν τις δικές τους θεωρίες, πράγμα που είναι, ωστόσο, ο καλύτερος τρόπος για να μάθει κάτι εκείνος που σκέπτεται μόνο με τη λογική.

Είμαστε μια Εταιρεία με ορισμένους «Σκοπούς», ορισμένες

αρχές και μεθόδους, και τείνουμε, ως εκ τούτου, προς ένα συγκεκριμένο τρόπο σκέψης καθώς, επίσης, και προς συγκεκριμένες θεωρίες για το Σύμπαν. Σε όλα αυτά έχει δοθεί το όνομα Θεοσοφία. Όταν εξετάζουμε αυτές τις θεωρίες ανακαλύπτουμε πως μοιάζουν αρκετά με το φιλοσοφικό σύστημα της Ανατολής. Ωστόσο, μια λεπτομερέστερη εξέτασή τους μάς φανερώνει ότι οι ίδιες ιδέες, παρότι ακρωτηριασμένες, βρίσκονται στη βάση όλων των θρησκειών και περιέχονται περισσότερο ή λιγότερο σε όλες τις φιλοσοφίες. Επιπλέον, μια σύγκριση ανάμεσα στο θεοσοφικό σύστημα ιδεών και τις τελευταίες ανακαλύψεις της Επιστήμης, της Φυσικής και της Μεταφυσικής, μάς παρουσιάζει μια εξαιρετική ομοιότητα μεταξύ τους.

Η Θεοσοφία είναι η πιο θαρραλέα αλλά και η πιο κατανοητή γενική αντίληψη που ο ανθρώπινος νους μπορεί να συλλάβει. Ο Θεός κατά τη Θεοσοφία είναι μια Αρχή τόσο μεγάλη, ώστε να μπορεί να περιέχει όλα τα εκατομμύρια των συμπάντων που μπορούμε να φαντασθούμε. Δεν είναι μια γιγαντιαία ανθρωποποιημένη μορφή στο διάστημα, εμφορούμενη από ανθρώπινα πάθη και αισθήματα. Δεν είναι μια αρχή που μπορεί να κλειστεί σε μια προσωπικότητα. Η Θεοσοφία δεν είναι μια μεταφυσική ονειροφантаσία, αλλά είναι η ουσία της πραγματικότητας και της επισημονικής αντιμετώπισης των πραγμάτων. Σαν ειλικρινής θεόσοφος αισθάνομαι ότι θα μπορούσαμε να δώσουμε ισχυρές αποδείξεις για την αλήθεια που κρύβει η αρχαία φιλοσοφία και θα συμβάλλουμε στην κατανόηση της αρχαίας επιστήμης. Έτσι, η τάση της σημερινής επιστήμης για αθεϊσμό θα σταματήσει και, όπως το τοποθέτησε η Ε. Μπλαβάτσκυ, κάθε επιστήμονας:

«Θα κατευθύνει τις εργασίες του προς την εκμάθηση ενός νέου αλφάβητου της τέχνης του, στην αγκαλιά της μητέρας φύσης»....

Προχωράμε με βήματα και ένας μαθητής μπορεί, αν θέλει, να δεχθεί ένα μέρος της διδασκαλίας ενός Διδασκάλου. Το γεγονός ότι οι θεόσοφοι εκτιμούν και ερευνούν τόσο πολύ τη Μυστική Διδασκαλία μάς δείχνει ότι και οι δικές τους ιδέες δεν απέχουν πολύ από εκείνες που παρουσιάζονται στο εξαιρετικό αυτό έργο της Ε. Μπλαβάτσκυ. Όλα αυτά, όμως, δεν αποτελούν παρά μόνο

τη διανοητική και φιλοσοφική Θεοσοφία και είναι το προϊόν της επιρροής της Θεοσοφικής θεωρίας προς μία μόνο κατεύθυνση. Αλλά εκείνοι που θέτουν τους εαυτούς τους υπό τη σκέπη του Θεοσοφικού Πνεύματος, επηρεάζονται όχι μόνο φιλοσοφικά αλλά και ηθικά. Οι ίδιες θεωρίες που έχουν ως αποτέλεσμα την τάση τους προς μια συγκεκριμένη μέθοδο σκέψης, γίνονται τώρα η αιτία που τους ωθεί να δρουν και με έναν ανάλογο τρόπο.

Η Θεοσοφία μάς διδάσκει ένα νόμο ηθικής αιτιότητας, ένα νόμο που αμείβει κάθε καλή σκέψη, αίσθημα και πράξη και τιμωρεί κάθε κακή, που τίποτε δεν αφήνει να γίνεται τυχαία ή από εύνοια ή από θαύμα. Στη Θεοσοφία το μοιραϊόν δεν έχει θέση. Ο ίδιος ο άνθρωπος κατευθύνει την πορεία του. Βλέποντας το Σύμπαν και τον άνθρωπο ως ένα ζωντανό θεϊκό σύστημα, ως έναν οργανισμό που προχωρεί προς την υπέρτατη τελειότητα μέσω συνειδητής δράσης, πράγμα που αποτελεί και τον τελικό σκοπό της ύπαρξης, έχουμε ως αποτέλεσμα την επιθυμία να κατευθύνουμε τις προσπάθειές μας προς την επίτευξη της καλύτερης δυνατής προόδου, για τον εαυτό μας και για το περιβάλλον μας. Εάν είναι στο χέρι μας να γίνουμε καλύτεροι και ισχυρότεροι ως άνθρωποι, με πνευματικό πλούτο μέσα μας και ευτυχία στη ζωή μας, θα πρέπει να είμαστε ανόητοι αν δεν προσπαθήσουμε να το κατακτήσουμε.

Η θεοσοφική αντίληψη μάς παρουσιάζει τον άνθρωπο σαν θεό, και όχι σαν ένα συρρόμενο σκουλήκι.... Αλλά το να κατέχει κανείς τη διόραση, να μιλάει και να γράφει γλώσσες που δε γνωρίζει, να ακούει αστρικούς ήχους, να κινεί αντικείμενα χωρίς επαφή, να διαβάξει τη σκέψη, να ταξιδεύει με το αστρικό του σώμα, κλπ, δεν είναι απόδειξη πνευματικής προόδου και αγνότητας του ανθρώπου. Γνώρισα ανθρώπους που ήταν εξαιρετικά προικισμένοι με τις δυνάμεις αυτές, αλλά που ήταν ανήθικοι και ψεύτες. Ο Πατάντζαλι ιδιαίτερα, μάς προειδοποιεί να μην ακολουθούμε αυτές τις διαφθείροντες ψυχικές δυνάμεις στους πλάγιους δρόμους τους, οι οποίοι απομακρύνουν τον αναζητητή της πνευματικής γνώσης από τον ευθύ δρόμο που οδηγεί στην κορυφή του βουνού της πνευματικής ανάπτυξης.... Η Θεοσοφία μάς γεμίζει με ένα συναίσθημα μεγαλείου, αξιοπρέπειας αλλά και ταπεινό-

τητας, παράλληλα, για το μέλλον που έχουμε να διατρέξουμε. Η Θεοσοφία μάς δείχνει τον προσορισμό αλλά και το μεγαλείο του ανθρώπου, γιατί είναι ελεύθερος και πορεύεται από την άγνοια προς τη σοφία....

Η Θεοσοφική Εταιρεία είναι ένας ζωντανός οργανισμός, μια ιδεατή δύναμη του καλού που απλώνεται στον κόσμο. Αλλά όπως όλοι οι ζωντανοί οργανισμοί, χρειάζεται και κάποιες υλικές συνθήκες. Δηλαδή ένα κέντρο στον υλικό κόσμο από το οποίο να εκπέμπονται οι ενέργειες. Η Θεοσοφική Εταιρεία είναι μια οργάνωση στον υλικό κόσμο και ένας οργανισμός στον πνευματικό κόσμο. Ένα κέντρο, λοιπόν, είναι απαραίτητο για υλικούς και πνευματικούς λόγους, και το κέντρο αυτό είναι το **ADYAR**. Δεν είναι απλά μόνο ένα κέντρο αλλά και μια «Αρχή». Είναι ένα σύμβολο και είναι, επίσης, μια τοποθεσία. Είναι ένα όνομα με δύναμη και ισχύ πολύ μεγαλύτερη από εκείνη του ονόματος της Ρώμης. Είναι ένα όνομα που στο υλικό πεδίο προσδιορίζει τα κεντρικά γραφεία μιας παγκόσμιας κοινωνίας ανθρώπων που έχουν κοινό σκοπό και στόχο, και διαπνέονται από ένα κοινό πνευματικό ρεύμα. Στο υπερφυσικό δε, πεδίο σημαίνει ένα κέντρο ζωής και ενέργειας, ένα σημείο από το οποίο και προς το οποίο κυκλοφορούν τα ενεργειακά ρεύματα μεταξύ του υλικού και του ιδεατού ή πνευματικού κόσμου. Κάθε Αδελφός έχει ένα **Adyar** μέσα στην καρδιά του, διότι εντός του βρίσκεται ένας σπινθήρας του πνευματικού πυρός, που υποδηλώνει το όνομα **Adyar**. Το **Adyar** είναι επίσης σύμβολο της ενότητάς μας ως Εταιρεία, και για όσο καιρό θα βρίσκεται μέσα στις καρδιές των Αδελφών, οι δυνάμεις των εχθρών της δεν θα μπορέσουν ποτέ να την βλάψουν. Σεβασμός προς το σύμβολο, σημαίνει σεβασμός προς τους Σκοπούς της Εταιρείας και τις αρχές της Θεοσοφίας.

Γιατί το πνευματικό Adyar είναι ένα κανάλι διαμέσου του οποίου, ισχυρές δυνάμεις από μια ανώτερη σφαίρα, δυνάμεις αόρατες στις αισθήσεις αλλά αισθητές στην ψυχή μας, εισέρχονται στην Εταιρεία και από εκεί διαχέονται σε ολόκληρο τον κόσμο.

(Απόσπασμα από άρθρο του στο περιοδικό *Theosophist*, 1889)

Η ΕΑΡΙΝΗ ΙΣΗΜΕΡΙΑ

Η εαρινή ισημερία – η 21η Μαρτίου – κατά την οποία η μέρα και η νύκτα έχουν όμοια διάρκεια επειδή ο ισημερινός της γης τέμνεται από την εκλειπτική, είναι η αρχή της άνοιξης. Μεταφορικά ανταποκρίνεται στην αυγή, τη νεότητα, τη φωτιά, την ανατολή. Η ημέρα αυτή αποτελεί το ξεκίνημα ενός νέου κύκλου ζωής στη φύση. Παντού γεννιέται νέα ζωή και η μητέρα γη προετοιμάζει την αφθονία των δώρων της. Είναι ένας κύκλος που ολοκληρώνεται με την ανάπτυξη, την ωρίμανση, τη «θυσία» και τελικά μέσω ενός θανάτου, με την ανάσταση. Αυτός ο κύκλος της φύσης είναι επίσης και ο κύκλος της ανθρώπινης ζωής, ή ο κύκλος του ανθρώπου. Το τέλος του παλαιού και η αρχή του νέου. Είναι ένα σύμβολο που καθρεπτίζει τη ζωή, την αγάπη και τον πόθο της ψυχής για τον αγαπημένο. Μπορούμε να νοιώσουμε αυτό το δράμα της αγάπης τώρα, σε μια στιγμή που εκτυλίσσεται στην τεράστια κοσμική σκηνή, όπου η γη είναι η μητέρα μας και η φύση είναι η φυσική μας διαμονή. Η παρούσα στιγμή, το αιώνιο τώρα είναι η καλύτερη θέση της ζωής και η καλύτερη θέση ενατένισης μέσα από το παράθυρο αυτού του συμβόλου.

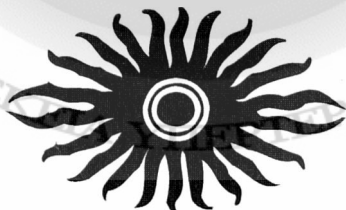
Υπάρχει μια αναφορά σ' αυτή τη στιγμή του έτους στους ψαλμούς του Δαβίδ (ιη' 6-7):

«Ὡς τῷ ἡλίῳ ἔθετο τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς ὡς νυμφίος ἐκπορευόμενος ὡς γίγας δραμεῖν ὁδὸν αὐτοῦ. Ἀπ' ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ ἡ ἐξόδος αὐτοῦ καὶ τὸ κατάντημα αὐτοῦ ἕως τοῦ ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ, καὶ οὐκ ἔστιν ὅς ἀποκρυβῇσεται τῆς θέρμης αὐτοῦ».

Τις ημέρες αυτές αισθανόμαστε γύρω μας το νέο ξεκίνημα. Δηλαδή ότι η μητέρα γη (γαία), η νύμφη, δέχεται και πάλι από τον ήλιο την πλήρη δύναμη της ζωής, που ζωογονεί κάθε ρίζα και την ωθεί προς το φως. Αυτή τη στιγμή που η γη είναι έτοιμη να δεχθεί τη ζωή του ήλιου, συντελείται η ευτυχία της αγάπης της Φύσης για τα τέκνα της. Αντανakλάται, επίσης, η κοσμική αγάπη και η αγάπη του Λόγου προς τον πνευματικό άνθρωπο. Η αγάπη αυτή εκφράζεται πολύ όμορφα στο άσμα ασμάτων:

«Φωνή αδελφιδού μου. Ιδού ούτος ήκει πηδών επί τα όρη, διαλλόμενος επί τους βουνούς, όμοιος έστιν αδελφιδός μου τη δορκάδι ή νεβρώ ελάφων επί τα όρη Βαιθήλ. Ιδού ούτος οπίσω του τοίχου ημών προκύπτων δια των θυρίδων, εκκύπτων δια των δικτύων, αποκρίνεται αδελφιδός μου, και λέγοι μοι: ανάστα, ελθέ η πλησίον μου καλή μου, περιστερά μου, ότι ιδού ο χειμών παρήλθεν, ο νετός απήλθεν, επορεύθη εαυτώ, τα άνθη ώφθη εν τη γη, καιρός της τομής έφθακε, φωνή της τρυγόνος ηκούσθη εν τη γη υμών, η συκή εξήνεγκεν ολύνθους αυτής, οι άμπελοι κυπρίζουσιν, έδωκαν οσμήν. Ανάστα, ελθέ η πλησίον μου καλή μου, περιστερά μου».

Η Αιώνια Άνοιξη θα υπάρξει όταν δεν θα υπάρχει πια χωρισμός – όταν μέσω ζωής, θανάτου και αναστάσεως, ο άνθρωπος θα φθάσει στην τέλεια ένωση.

Το «Κάλεσμα» της Θεονύφης

(Αποσπάσματα)

Η. Λεκατσά

(Διατηρείται η γλώσσα του συγγραφέα)

«Συχνά υπνοφαντασιές στο θάλαμό μου
τη νύχτα στον παρθενικό μου ερχόνταν
με λόγια δολερά και με πλανεύαν:
-- Ω πανεύτυχη κόρη, γιατί τόσο
κρατάς την παρθενιά σου, ενώ το γάμο
τον πιο τρανό θα μπόρειες ν' αποτάξεις;
Με σαγίτα του πόθου σου έχει ο Δίας
φλογιστεί, και μαζί την Αφροδίτη
να χαρείτε ζητά. Μα εσύ μη, κόρη,
μην αρνηθείς του Δία το γάμο, μα έβγα
στης Λέρνας τα βαθιά λιβάδια, όπου είναι
του γονιού σου οι βοσκότοποι, του Δία
να χορτάσει απ' τον πόθο σου το μάτι.--
Τέτοια όνειρα τη δόλια εμένα πάσα
νυχτιά ψυχοκρατούσαν, ώσπου λόγια
του γονιού μου αποκότησα να κάνω
για τα νυχτοπερπάτητα όνειρά μου.....»

Αισχύλος (Προμηθέας Δεσμώτης)

Κατά τον μύθο τούτο η Ιώ είναι ιέρεια της Αργείας Ήρας, που την ερωτεύεται ο Δίας. Η Ήρα, για να εμποδίσει την ένωση, τήνε μεταμορφώνει σε γελάδα, μα ο Δίας μεταμορφώνεται σε ταύρο για να τη σιμώσει.... Σαν ιέρεια της Ήρας, η Ιώ θα περάσει από ορισμένες μνητικές τελετές.... Έτσι και το διώξιμο από το σπίτι του πατέρα της είναι προβολή της μνητικής Αναχώρησης ή μνητικού Αποκλεισμού, κι οι περιπλάνησες και τα πάθη της, προβολές των μνητικών δοκιμασιών και τελετών για την καθιέρωση της Ιέρειας, που η κύρια λειτουργία της είναι να τελέσει έναν Ιερό Γάμο σαν Ήρα. Η εγκυμοσύνη της με το άγγιγμα από το χέρι του Δία (Αισχύλειο πρόθεμα) είναι μια λογή της Άσπορης Σύλληψης, εδώ αρμοσμένη (επαφή) στο όνομα του Έπαφου. Το φτάσιμο τέλος στην Αίγυπτο είναι υστερότερο πλάσμα, από τον ταυτισμό της εκεί με την Ίσιδα, που έχει ιερό της ζώο τη γελάδα....Ο Άργος που «...τότες ο αμέρωτος μ' ακολουθάε, με τα μύρια τα μάτια του τα αχνάρια μου θωρώντας...», στ' αλήθεια, δεν είναι παρά μορφή του Δία. Τ' όνομά του θα πει ο «λαμπρός». Είναι όλος μάτια, όπως ο αστροσπαρτος ουρανός, που παράστασή του είναι ο Ζευς και λέγεται «πανόπτης», που είναι επίθετο του Δία.

Στην περιπέτεια της Θεονύφης ξεχωρίζουμε το πλέγμα μιας Μνητικής Ιερουργίας. Όταν η ιερουργία αχρηστεύεται, ο τύπος της παραμένει μήτρα όπου χύνεται και παίρνει το σχήμα της η ψυχολογική περιπέτεια της Θεονύφης. Η αρχαία, με άλλα λόγια, ιερουργία ξακολουθεί να καλλιεργεί μιαν αντίστοιχή της ψυχολογία στον τύπο της, μ' ονειρική ή οπτασιακή παρακίνηση, που σημαδεύει την προορισμένη για θεονύφη. Με την σειρά του, πάλι, ο τύπος αυτός παραδίνεται σαν καλούπι για τη δημιουργία αντίστοιχου Μύθου κι απότοκης μαγικής πράξης. Τα στοιχεία του Τύπου τούτου είναι τα ακόλουθα: **Κάλεσμα – Ταραχή, Αγωνία, Αντίσταση – Αναχώρηση – Μανία – Ζωομορφία - Κυνήγημα – Θεογαμία....** Η ένωση της μνημένης πια θεονύφης με το θεό, είναι το κορυφωτικό στοιχείο στο πλέγμα τούτο. Ο κύριος τύπος της ένωσης είναι ο **Ιερός Γάμος**. Το “κάλεσμα” είναι γνώριμο στοιχείο της θιασικής Μύησης, και από τα αρχαία Μυστήρια περνά στο Χριστιανισμό με τη διδασκαλία του Παύλου, που τον αναμορφώνει πάνου στη μυστηριακή ιδεολογία. Πολύ πριν κρυσταλλωθεί η Ευαγγελική Παράδοση, ο Χρι-

στιανισμός μετασχηματίζεται από τον Παύλο σε Μυστηριακή Θρησκεία, κι από τις πρώτες μυστηριακές παραστάσεις που εισορμούνε σ' αυτόν είναι ο αρχαίος Ιερός Γάμος κι η Θεογαμία ή Θεομιξία.... Το ρέμα των ιερογαμικών και θεογαμικών παραστάσεων στις επιτολές του (Εφ. 5, 22 – 5, 32 – Α' Κορινθ. 6, 13, 16 – Β' Κορινθ. 11, 2) μάς υποχρεώνει ν' αναζητήσουμε στην Κορυφαία Θεογαμία της Ευαγγελικής Παράδοσης, το μνητικό και ψυχολογικό πλέγμα του Καλέσματος της Θεονύφης...

Η Παρθένος Μαρία

Στο Ευαγγέλιο «κατά Λουκά» (1, 26-56), η περιγραφή της υπερφυσικής σύλληψης του Ιησού ανακρατεί το πλέγμα του Καλέσματος, μεταστημένο φυσικά, από τον Ιερό Γάμο στη μυστική Θεογαμία. .

Α) Κάλεσμα: Το «Κάλεσμα της Θεονύφης» το 'χουμε και στους δύο τύπους του στην Ευαγγελική Παράδοση, στον Ονειρικό (το μήνυμα του Αγγέλου που το παίρνει μέσα σ' όνειρο ο Ιωσήφ στον Ματθαίο – 1,18 κεξ.) και στον Οπτασιακό, στην περικοπή του Λουκά, που ανακραστεί τον τύπο των αγγελικών «επιφανειών» του Θεού των Εβραίων: *«Απεστάλη Άγγελος Γαβριήλ... Και εισελθών είπε προς αυτήν. Χαίρε κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου»*. Κεχαριτωμένη, θα πει «η γεμάτη από την Χάριν», που εδώ σημαίνει εύνοια, αρεσιά, προσορισμό, μ' άλλα λόγια την εκλογή της Μαρίας σα Θεονύφη. Στον Αγγελολοχαιρετισμό της Μαρίας έχουμε, έτσι, ένα οπτασιακό Κάλεσμα Θεογαμίας. Μόνο που ο ανατολίτης Ιαβέ δεν γυρεύει τον έρωτα της Θνητής, όπως ο Δίας της Ιώς, μα τής μηνά την απόφασή του: «Σ' έχω διαλέξει»....

Β) Ταραχή, Αγωνία, Αντίσταση: Η Μαρία ταράζεται σύμφυχα, αγωνιά κι αναζητά τη σημασία του αγγελικού χαιρετισμού. Ο αποσταλμένος του θεϊκού νυμφίου τής ξηγά το Κάλεσμά της. *«Μη φοβού Μαριάμ. Εύρες γαρ χάριν παρά τω Θεώ»*. Νέα περιφραση για να της πει την απόφαση του θεού να σμίξει μαζί της, αρκετά και πάλι, ωστόσο, σκοτεινή, που να χρειάζεται να περάσει απότομα (*..και ιδού..*) με έναν από τους «Χρησμούς της Γέννησης», στο αποτέλεσμα της ένωσης αυτής, που τη φωτίζει: *«Και ιδού συλήμνη εν γαστρί και τέξη υιόν»*, και τα άλλα. Η ταραχεμένη απορία της Μαρίας περνά σε μια φευγατική αντίσταση, προβάλλοντας την παρθενική κατάστασή της. Ο Άγγελος χρειάζεται να της ξηγήσει πια τη μυστική ένωσή της με το Θεό, με λόγια που, επειδή τελούν και την ένωση αυτή, θα τα ξαναπαντήσουμε στην ίδια τη Θεογαμία. Και για να δείξει τις γεννητικές ικανότητες του Θεού, φέρνει παράδειγμα την Ελισάβετ που εγκυμονεί στα γεράματα. Η ταραχή κι η αγωνία είναι ολοφάνερα σ' αυτά, η αντίσταση όμως που διανεύει μοναχά στο ρώτημα της δυνατότητας *«πώς έσται τούτο;»*, δεν έχει τον καιρό να φανερωθεί. Η Θεογαμία έχει κιόλας τελεστεί και φαίνεται σα να λείπει από την οικονομία: *«Ιδού η δούλη κυρίου. Γένοιτό μοι κατά το ρήμα σου»....*

Γ) Αναχώρηση: Η ιστορία της Ελισάβετ που λείπει από τους άλλους Ευαγγελιστές, φτιάχνεται πάνω στο παράδειγμα της Σάρας που εγκυμονεί με την επέμβαση του Θεού στην άκαρπη ηλικία. Αναθυμίζοντας και τα άλλα βιβλικά παραδείγματα των στέρφων γυναικών που γονιμεύονται από τις θεογαμίες του Ιαβέ, χρησιμεύει εδώ να βεβαιώσει την υπερφυσική σύλληψη του Ιησού με τη θαυματική σύλληψη ενός προδρόμου του, που, με τη σειρά του, θα βεβαιώσει κι αυτός την αποστολή του. Μα η περικοπή του Λουκά εκμεταλλεύεται κι αλλιώς το διπλότυπο τούτο. Ο Άγγελος λέει την Ελισάβετ *«συγγένισα»* της Μαρίας: *«Και ιδού Ελισάβετ η συγγενίς σου...»*, που για πρώτη και μοναδική φορά τ' ακούμε. Είναι για να στείλει ο Ευαγγελιστής τη Μαρία στην Ελισάβετ, να νοιώσει εκείνη το θεϊκό τής Μαρίας καρπό, και να βεβαιωθεί «δραματικά» το «ασφαλές» της ιστορίας. Όλα ωστόσο τούτα αιτιολογούν μιαν αναχώρηση της Μαρίας: *«Αναστάσα δε η Μαριάμ...επορεύθη εις την ορεινήν μετά σπουδής..»*. Η «ορεινή», συν-

δυνασμένη εδώ με τη «μετά σπουδής» Αναχώρηση της Μαρίας, παραθυμίζει κιόλας την «ορειβατική» Αναχώρηση των Μαινάδων....

Δ) Μανία: Πολλά για την υστερική παράκρουση ή «μανιάν» που συμπιάνεται με την Αναχώρηση των Θεονυφών δεν περιμένουμε, βέβαια, στη μυστική Θεογαμία της Μαρίας. Η «μανία» της Θεονύφης του Ιερού Γάμου κατασταλάζει εδώ στον ίδιο μυστικιστικό χαρακτήρα της Θεογαμίας. Αχνάρια ωστόσο της «μανίας» τού μνητικού πλέγματος δε λείπουν από την Αναχώρηση της Μαρίας. Σημειώνω το «μετά σπουδής» τής Αναχώρησης αυτής που δεν έχει δικαιολογία στο κείμενο, και μαρτυρά μια συγκινημένη κατάσταση ή, αλλιώς, υποτονισμένη φραστικά την αρχαία Αναχωρητική υστερία. Το αχνό όμως τούτο σημάδι δε φτάνει για να στοιχίσει η στόριση της Θεογαμίας αυτής στο μνητικό και ψυχολογικό πλέγμα τού Κάλεσματος της Θεονύφης, που πάνω του κόβεται ο θεογαμικός αυτός μύθος κι απαιτεί την ανάδειξη της «Μανίας». Έτσι βρισκόμαστε μπροστά στα ξεσπάσματά της. Με τον «ασπασμό» της Μαρίας, η Ελισάβετ «επλήσθη πνεύματος αγίου», έκφραση που στη βιβλική παράδοση δηλώνει «ενθουσιαστική» κατάσταση, προϋπόθεση της υπεραντίληψης και της προφητείας. Η ίδια κατάσταση κυριεύει και τη Μαρία, που αρχίζει ξαφνικά αυτοσχέδιους ψαλμούς και προφητείες: *«Ιδού γαρ μακαρισούν με πάσαι αι γενεαί...»*

Ζ) Κυνήγημα: Το στοιχείο τούτο ξελέφτει, φυσικά, από τη Θεογαμία της Μαρίας. Το ιερουργικό Κυνήγημα της (Παγανιστικής) Θεονύφης είναι εδώ περιττό, γιατί η Θεογαμία της είναι «μυστική» κι έχει κιόλας συντελεστεί με το «Κάλεσμά» της. Όπως όμως και στο αρχαίο ιεροτυπικό, ταυτίζεται κι εδώ με την «Αναχώρηση», κι αφήνει να σέρνεται κάποια του θύμηση σ' εκείνο το «μετά σπουδής» της Μαρίας....

Η) Θεογαμία: Στην περικοπή του Λουκά η Θεογαμία έχει συντελεστεί πριν να φύγει ο Άγγελος ή, μ' άλλα λόγια, το «Κάλεσμα» της Θεονύφης είναι μαζί και Θεογαμία: *«Πνεύμα άγιον επελεύσεται επί σε και δύμεις υψίστου επισκιάσει σου»*. Την ερωτική σημασία του «επισκιάζειν» προσπάθησε να αναδείξει ο Norden (Die Geburt des

Kindes). Στην προσπάθεια αυτή ίσως να μην είναι άχρηστα και κάποια άλλα στοιχεία, που η μεθοδός του δεν τον αφήνει να τα προσέξει. Είναι η «νεφέλη» που σκεπάζει το γάμο του Δία και της Ήρας πάνου στην, ομόλογη με την Κρητική, Τρωική Ίδη, σε συνδυασμό με την «επισκιάζουσα νεφέλην» τού κατά Μάρκον (9, 7), που ο ίδιος χρησιμοποιεί. .. Είναι φανερό πως στο λόγο του Αγγέλου έχουμε, σε πρωθύστερο, το μυστικό εναγκαλισμό του Υψίστου και αποτελέσμά του τη σύλληψη, με γεννητική ενέργεια το Άγιον Πνεύμα...

Είναι φανερό πως πηγές της Θεογαμίας της Μαρίας είναι ο Αιγαϊακός Ιερός Γάμος από τη μια, κι η εβραϊκή παράδοση από την άλλη. Από τη δεύτερη καταβαίνουν η Παρθένος Μητέρα (για τη στοίχιση με τη μετάφραση των Ο' του μεσσιανικού χωρίου του Ησαΐα 7, 16 : «*Ιδού η παρθένος εν γαστρί ἔξει και τέξεται υἱόν,*» Ματθαίος 1, 23), η αγγελική «επιφάνεια» (από τις βιβλικές θεογαμίες του Ιαβέ), κι η παρουσία ενός «μνηστήρα» (ουσιαστικά «συζύγου» - κάποια χειρόγραφα παρουσιάζουν τη Μαρία γυναίκα του Ιωσήφ, στον Λουκά 2, 5), την αναγκασμένη από το μεσσιανικό ρόλο του Ιησού, που απαιτούσε πατέρα από το γένος του Δαβίδ (μ' όλη την αντίφαση των δύο πατέρων). Η άλλη πηγή (η πρώτη) που φανερώνεται από το μνητικό και ψυχολογικό πλέγμα του Ιερού Γάμου, είναι τα Μυστήρια, που συντηρούν τον Ιερό Γάμο σ' όλους τους τύπους. Από τα στοιχεία του μνητικού και ψυχολογικού πλέγματός του δε λείπει, στη Θεογαμία της Μαρίας, παρά ένα μονάχα: η Ζωομορφία. Η ταυρομορφία του Ιερού Γάμου δεν ανακρατιέται στα Μυστήρια, παρά σε λειτουργικούς μονάχα λόγους. Έτσι και η ένωση του Ιαβέ με τη Μαρία, αποπνευματωμένη πια στη Μυστική Θεογαμία, δεν ανασώζει κανένα σημάδι. Μη λησμονούμε ωστόσο πως η ένωση της Ιώς, που εικονίζεται στον Αισχύλο σαν ένωση αγελάδας με τον ταύρο-Δία, δεν έχει λιγότερο μυστικό χαρακτήρα, μια και καταπιάνεται με την «επίπνοια», ή Άγιο Πνεύμα του Δία (Ικέτιδες 17 και 42 κεξ.).

(Από το βιβλίο, «*Το Κάλεσμα της Θεονύφης – Το Ψυχολογικό και Μνητικό Πλέγμα του Ιερού Γάμου*»)

Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

Ε. Π. Μπλαβάτσκι

«Οι σοφότεροι και καλλίτεροι άνθρωποι της παγανιστικής αρχαιότητας συμφωνούν στο εξής: ότι τα αρχαία Μυστήρια ήταν αγνά και είχαν ως σκοπό τους τα ύψιστα επιτεύγματα διαμέσου των κάλλιστων και αξιότατων για την ψυχή, μέσων»

Δρ. W. Warburton (Divine Legation of Moses)

Τα αρχαιότερα Μυστήρια της ιστορικής περιόδου ήταν εκείνα της Σαμοθράκης. Ο Διόδωρος ο Σικελός, ο Ηρόδοτος και ο Σαχωνιάθων έλεγαν ότι αυτά είχαν ξεκινήσει πριν το ξημέρωμα του χρόνου, χιλιάδες χρόνια πριν από την ιστορική περίοδο. Σε αυτά, μετά τη μετάδοση του αγνού πυρός (φωτός) μια νέα ζωή άρχιζε. Ήταν η ζωή του μυημένου που, όπως οι βραχμάνοι της αρχαίας Ινδίας, γινόταν ένας *dnija*, ένας «διπλογεννημένος». Τα αρχαία Μυστήρια δημιουργήθηκαν αποβλέποντας στην επίτευξη υψηλών ηθικών στόχων. Ωστόσο, τα ιερά δρώμενά τους παρουσιάστηκαν ως διαβολικά κυρίως από τους χριστιανούς πατέρες και γελοιοποιήθηκαν από τους συγγραφείς της νεότερης εποχής. Ειδικά ο Κλήμης Αλεξανδρείας (που αργότερα, ωστόσο, μυήθηκε στα Έλευσίνια) αρχικά στιγματίζε τα Μυστήρια ως απρεπή και διαβολικά, παρότι παραδεχόταν ότι ήταν παρόμοια με τα ιουδαϊκά, τα οποία εκείνος σεβόταν. Όπως γράψαμε στην Αποκαλυμμένη Ίσιδα (θεολογία), όταν άνθρωποι όπως ο Πυθαγόρας, ο Πλάτων και ο Ιάμβλιχος που ήταν γνωστοί για την αυστηρή ηθική τους, μετείχαν στα Μυστήρια και αναφερόταν σε αυτά με άμετρο σεβασμό, είναι αδιανόητο και αρρωστημένο για τους σύγχρονους ανθρώπους να τα καταδικάζουν, λαμβάνοντας υπόψη μόνο τα εξωτερικά τους στοιχεία. Όλες οι δοκιμασίες εξαγνισμού ή η κάθαρση που επιτελούνταν σε αυτά, είχαν παρανοηθεί. Ο Ιάμβλιχος, όμως, έδωσε

αρκетές εξηγήσεις που θα έπρεπε να ικανοποιούν κάθε απροκατάληπτο νου, λέγοντας τα εξής:

«...Διαδικασίες αυτού του είδους μέσα στα Μυστήρια, είχαν ως σκοπό να μας ελευθερώσουν από τα ασελή πάθη. Έδιναν τροφή στην όραση ενώ ταυτόχρονα εξουδετέρωναν κάθε βλαβερή και κακή σκέψη, μέσω της τρομερής ιερότητας που συνόδευε αυτές τις τελετές...» (Περί Μυστηρίων).

Δεν είναι απαραίτητο να επαναλάβουμε εδώ όλα όσα περιγράψαμε στην Αποκαλυμμένη Ίσιδα, θα πούμε όμως μόνο ότι, είτε μέσω των μύσεων στο ναό είτε με την προσωπική αγνή και επίμονη προσπάθεια και μελέτη, οι μαθητές των Μυστηρίων αποκτούσαν μια απόδειξη της αθανασίας του πνεύματος και της ψυχής τους. Αλλά το ύψιστο επίτευγμα ήταν τα οράματα των θεών εν μέσω ένδοξου φωτός και του αληθινού αθάνατου πνεύματος. Ήταν, δηλαδή, η Εποπτεία....

«... Άλλοι ακολουθώντας κάποιο θεό, αντίκρισαν μακάριο θέαμα και όψη, και πήραν μέρος σε τελετές που είναι δίκαιο να τις λέμε τις πιο ευτυχισμένες απ' όλες. Σε αυτή την τελετή λαμβάνουμε μέρος οργιαστικά, όντας τέλειοι και δίχως να παθαίνουμε τις συμφορές που μας περιμένουν αργότερα. Προχωρώντας στη μύηση και αντικρίζοντας την ώρα της ανγής, ολοκάθαρα τα είδωλα των όντων σαν είναι τέλεια, απλά, γεμάτα εσωτερική ηρεμία και ευτυχία...» (Πλάτων - Φαίδρος, 250c)

«...Η ύψιστη τελετή προηγείται της μνήσεως και η μύηση προηγείται της εποπτείας...Σε όλες τις τελετές και τα μυστήρια οι θεοί παρουσιάζονται με πολλές μορφές και εμφανίζονται με πολλά σχήματα. Μερικές φορές προβάλλουν ένα άμορφο φως το οποίο άλλοτε σχηματίζει ανθρώπινη μορφή και άλλοτε παίρνει ένα διαφορετικό σχήμα....» (Πρόκλος – Θεολογία Πλάτωνος)

Στο Desatir, στο βιβλίο του Shet του προφήτη Zirtusht υπάρχει μια περικοπή για τις θείες ψυχές, που μας δείχνει την ομοιότητα της διδασκαλίας με εκείνη των ελλήνων φιλοσόφων.

«...Τα πάντα στη γη είναι η ομοίωση και η σκιά εκείνων που υπάρχουν εις την σφαίρα. Ενώ εκείνο το ένδοξο φως (το πρότυπο

της Ψυχής – Πνεύματος, Ε.Π.Μπλαβ.) που παραμένει στην αμετάβλητη κατάσταση, υπάρχει επίσης και μέσα στη σκιά. Όταν το ένδοξο φως μετακινείται μακριά από τη σκιά του, η ζωή φεύγει μακριά της. Ωστόσο και εκείνο το φως είναι η σκιά κάποιου άλλου πράγματος, που είναι ακόμη ενδοξότερο από αυτό...»

(Desatir – The sacret writings of the ancient Prophets)

Ομοιότητα με τα αρχαία αυτά μυστήρια υπάρχει στις μνήμες που, ακόμη και σήμερα γίνονται (19ος αιώνας) μεταξύ των Βουδιστών και Ινδουιστών Μυστών (Adepts). Τα ύψιστα οράματα και τα πιο αληθινά, προκαλούνται μέσω μιας καθορισμένης σειράς πειθαρχίας και σταδιακών μνήσεων, που συνοδεύονται από την ανάπτυξη των ψυχικών δυνάμεων. Στην Ευρώπη και την Αίγυπτο, οι Μύστες ερχόταν σε στενή επαφή με εκείνους που ο Πρόκλος αποκαλεί «μυστικές δυνάμεις», «ένδοξους θεούς», διότι οι μνημένοι...

«Είμαστε καθαροί και αγνοί, χωρίς να είμαστε κλεισμένοι στον τάφο που τώρα ονομάζουμε σώμα και το περιφέρουμε εδώ κι εκεί, αποκλεισμένοι σαν μέσα σε όστρακο...»

(Πλάτων – Φαίδρος 250c)

Στην Ανατολή, στην αρχαία Ινδία, η διδασκαλία των πλανητικών γήινων Pitris (θεών) αποκαλυπτόταν ολοκληρωτικά μόνο στο τελευταίο στάδιο της μνήσεως και, μάλιστα, στους Μύστες των ανωτέρων βαθμών. Ο όρος "pitris" μπορεί τώρα να εξηγηθεί και να προσθέσουμε και κάτι ακόμα. Στην Ινδία, ο μαθητής (chela) του τρίτου βαθμού μνήσεως έχει δύο διδασκάλους. Ο ένας είναι ο ενσαρκωμένος διδάσκαλος και ο άλλος είναι ο δίχως φυσικό σώμα, πλέον, ένδοξος Mahatma (Μεγάλη Ψυχή ή Πνεύμα), ο οποίος παραμένει πλησίον της γης ως σύμβουλος και καθοδηγητής, ακόμη και για τους μνημένους των ανωτέρων βαθμίδων. Λίγοι είναι οι αποδεκτοί μαθητές (2ος μνητικός βαθμός στο σύστημα των Ιμαλαίων – ΙΛΙΣΟΣ) οι οποίοι έχουν συναντηθεί ακόμη και με τον ενσαρκωμένο διδάσκαλό τους, πριν από την ημέρα ή την ώρα του δεσμευτικού όρκου τους. Αυτό εννοούσαμε στην Αποκαλυμμένη Ίσιδα όταν λέγαμε ότι λίγοι μόνο μαθητές (chelas), παρότι είναι πολύ αγνοί, τίμιοι και αφοσιωμένοι, έχουν δει την αστρική μορφή ενός καθαρά ανθρώπινου Pitar (πληθ.Pitris), δηλαδή, τη μορφή ενός

προγονικού πνεύματος ή πατέρα, σε μια άλλη περίπτωση εκτός από τη στιγμή της πρώτης και της τελευταίας μνήσεώς τους και μόνο. Εν παρουσία του οδηγού του, ή αλλιώς, τού ενσαρκωμένου διδασκάλου του, και προτού ο νεόφυτος μαθητής (chela) επιστρέψει εκ νέου στην κοσμική ζωή έχοντας τώρα μαζί του τη ράβδο της προστασίας (ή τη ράβδο από μπαμπού με τους επτά κόμπους), τότε και μόνο τότε, για μια μοναδική στιγμή, έρχεται πρόσωπο με πρόσωπο με την άγνωστη ΠΑΡΟΥΣΙΑ. Δηλαδή τον Πατέρα ή Pitag, τον ένδοξο αόρατο διδάσκαλο, ή δίχως σώμα Mahatma. Ο μαθητής Τον βλέπει και αμέσως πέφτει στα πόδια της φευγαλέας αυτής παρουσίας. Δεν του αποκαλύπτεται, όμως, το μεγάλο μυστικό της επίκλησης διότι αυτό αποτελεί το ύψιστο μυστήριο της ιερής λέξης.

«Ο μνημένος γνωρίζει», όπως λέει ο Ε. Λεϋί, «και επομένως τολμά και μένει σιωπηλός». Και συνεχίζει ο Γάλλος καβαλιστής: «...Μπορούμε να τον δούμε συχνά λυπημένο αλλά ποτέ αποθαρρυνμένο ή απελπισμένο. Συχνά πτωχό αλλά ποτέ ταπεινωμένο ή καταρρακωμένο. Διότι θυμάται τη χηρεία και το φόνο του Ορφέα, την εξορία και το θάνατο του Μωυσή στην απομόνωσή του, τα μαρτύρια των Προφητών, τα βάσανα του Απολλώνιου, το Σταυρό του Σωτήρα. Γνωρίζει με ποιο τρόπο πέθανε ο Αγρίππας, τη μνήμη του οποίου αμυρλώνουν σήμερα. Γνωρίζει τις δοκιμασίες που τσάκισαν τον Παράκελσο και όλα όσα υπέφερε ο Raymond Lully πριν τον αιματηρό θάνατό του. Θυμάται τον Σβέτενμποργκ που παραφρόνησε και έχασε τη λογική του, πριν του συγχωρεθεί η γνώση. Τον Σαιν Μαρτέν που κρυβόταν σε ολόκληρη τη ζωή του. Διαδέχεται όλα αυτά τα θύματα των ανθρώπων και ωστόσο τολμά, αλλά αντιλαμβάνεται ακόμη περισσότερο τώρα την ανάγκη να μένει σιωπηλός...»

(Δόγμα και Τυπικό της Υψηλής Μαγείας, τ. 1)

Ο Τεκτονισμός – όχι το πολιτικό σύστημα που είναι γνωστό ως Σκωτική στοά – αλλά ο αληθινός Τεκτονισμός, του οποίου κάποια τυπικά υπάρχουν σήμερα στη Μεγάλη Ανατολή της Γαλλίας, και που ο Ηλίας Άσμοντ, ο γνωστός Άγγλος αποκρυφιστής και φιλόσοφος του 17ου αιώνα, προσπάθησε μάταια να αναμορφώσει σύμφωνα με τα Ινδικά και Αιγυπτιακά μυστήρια, αυτός, λοιπόν, ο Τεκτονισμός παραμένει σύμφωνα με τον Ragon, η μεγάλη αυθεντία

επί του θέματος αυτού σε τρία βασικά σημεία. Το τριπλό χρέος του Τέκτονα είναι να μελετάει: «από πού έρχεται, ποιος είναι, και πού κατευθύνεται». Δηλαδή, να μελετάει το θεό, τον εαυτό του, και τη μελλοντική μεταμόρφωσή του. Η τεκτονική μήση είχε ως πρότυπο τα Μικρά Μυστήρια στο θέμα αυτό. Ο τρίτος βαθμός ήταν εκείνος που χρησιμοποιούσαν στην Αίγυπτο και την Ινδία από αμνημόνευτων χρόνων, και η ανάμνησή τους υπάρχει σήμερα σε κάθε Στοά, ως «ο θάνατος και η ανάσταση του Χιράμ Αμπίφ», του «Υιού της Χήρας». Στην Αίγυπτο ονομαζόταν Όσιρις, στην Ινδία «Loka – chakshan» (Οφθαλμός του κόσμου) και Dinakara (ο Δημιουργός της ημέρας), ή ο Ήλιος. Το τυπικό αυτό ήταν παντού γνωστό ως η «πύλη του θανάτου».

Τα Μυστήρια μεταφέρθηκαν στην Κεντρική και τη Νότια Αμερική, το Βόρειο Μεξικό και το Περού από τους Άτλαντες, τις ημέρες κατά τις οποίες ένας πεζοπόρος από το βορρά (ή εκείνο τον τόπο που κάποτε ανήκε στην Ινδία) πιθανόν να έφθασε χωρίς, σχεδόν, να βρέξει τα πόδια του, στη χερσόνησο της Αλάσκα μέσω της Μαντζουρίας, διασχίζοντας το μελλοντικό κόλπο της Ταρταρίας, τις Κουρίλλες νήσους και τις Αλεούσιες νήσους. Ταυτόχρονα, ένας άλλος ταξιδευτής που διέθετε πλοiάριο (κανό) και ξεκίνησε από το νότο, θα μπορούσε να είχε διασχίσει το Σιάμ, τα νησιά της Πολυνησίας και να έφθασε σε κάποιο σημείο της ακτής της Νότιας Αμερικής. Τα Μυστήρια υπήρχαν στη Ν. και Κ. Αμερική μέχρι την Ισπανική κατάκτηση. Τότε καταστράφηκαν τα αρχεία των Μεξικανών (Μάγια, Αζτέκων κλπ) και των Περουβιανών (Ίνκας) αλλά διασώθηκαν από τα βέβηλα χέρια των κατακτητών, οι πυραμίδες. Δηλαδή οι Στοές των αρχαίων Μυστηρίων, που τα ερείτιά τους βρίσκονται διασκορπισμένα στην Τσολούλα, το Πουέντε Νασιονάλ και το Τεοτιχουακάν. Τα ερείπια του Παλένκε, του Οκοσίμγκο των Τσιάπας και άλλα σημεία της Κ. Αμερικής, είναι γνωστά σε όλους. Εάν, μάλιστα, οι πυραμίδες της Γκιεγκόλα και της Μίτλα αποκαλύψουν κάποτε τα μυστικά τους, οι σημερινές διδασκαλίες θα φανεί πως έχουν αποτελέσει ένα πρόδρομο για τις μεγαλύτερες αλήθειες της Φύσης, που θα μάς παρουσιαστούν τότε. Εν τω μεταξύ, όλα τα ερείπια αποκαλούνται Μίτλα, δηλαδή, «τόπος της θλίψης» και «κατοικία των (βεβηλωμένων) νεκρών».

Κυκλοφορούν οι νέες εκδόσεις των έργων της ιδρύτριας της Θ.Ε.

Έλενα Π. Μπλαβάτσκυ

Η Φωνή της Σιγής Το Κλειδί της Θεοσοφίας Τα Πρώτα Βήματα στον Αποκρυφισμό

Διατίθενται στα κεντρικά βιβλιοπωλεία
και στα γραφεία της Θ.Ε. Βουκουρεστίου 25,

T.T. 106 71

Τηλ.+Fax. 210 3610961

Τηλ. 210 3620702

Ταχυδρομική ή τηλεφωνική παραγγελία με αντικαταβολή

Το Κλειδί της Θεοσοφίας 16€

Η Φωνή της Σιγής 8€

Τα Πρώτα Βήματα στον Αποκρυφισμό 8€

ΟΙ ΜΑΧΑΤΜΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΨΕΥΔΟΓΚΟΥΡΟΥ

Έρικα Λέτσερις

Μέρος Ιον

Η Θεοσοφία έχει επηρεάσει με θαυμαστό τρόπο το Δυτικό κόσμο σε τομείς όπως η τέχνη, η λογοτεχνία, η μουσική, η ψυχολογία, η συγκριτική μελέτη των θρησκειών, η επιστημονική έρευνα, η σκέψη της Νέας Εποχής (New Age) κλπ. Ο Μαχάτμα Γκάντι που ήταν μέλος της Στοάς Μπλαβάτσκι του Λονδίνου, έγραφε στη βιογραφία του: «Η διδασκαλία της Ε. Μπλαβάτσκι είναι Θεοσοφία, είναι Ινδουισμός, είναι η Αδελφότητα του Ανθρώπου». Μέλος της Θεοσοφικής Εταιρείας υπήρξε και ο Θωμάς Έντισον. Ο δε Καρλ Γιουνγκ, επηρεασμένος από τη φιλοσοφία και τη Θεοσοφία, καθώς και τη δυτική και ανατολική θρησκευτική αντίληψη, έπαιξε σημαντικό ρόλο στη διαμόρφωση της σύγχρονης θεωρίας της ψυχολογίας. Ο Καντίνσκι, που θεωρείται ως ο εφευρέτης και θεωρητικός της σχολής της αφηρημένης ζωγραφικής του 20ου αιώνα, υπήρξε επίσης μέλος της Θεοσοφικής Εταιρείας. Ο Καντίνσκι χρησιμοποιούσε την τέχνη του ως ένα μέσον να αλλάξει τον κόσμο. Θεωρούσε πως ο καλλιτέχνης είναι ένα είδος μεσσία ή προφήτη (ή ακόμη και μάγου), και πως έργο του είναι να μεταδώσει μια ανώτερη αλήθεια στους ανθρώπους μέσω της τέχνης. Ο Σερ Άρθουρ Κόναν Ντόυλ, ο συγγραφέας – δημιουργός του Σέρλοκ Χολμς, ο Τ. Σ. Έλιοτ, Ο Τζ. Στοκς, ο Μπραμ. Στίκερ, ο Γ. Γείτς, ο ρώσος συνθέτης Αλέξανδρος Σκριάμπιν, ο ζωγράφος Π. Γκωγκέν κλπ, συμπεριλαμβάνονται στο μακρύ κατάλογο των προσωπικοτήτων που επηρεάστηκαν από την Θεοσοφία. Είναι αδύνατο, όμως, να απαριθμήσουμε εδώ όλα τα ονόματά τους.

Ένας από τους πλέον σημαντικούς τομείς της θεοσοφικής διδασκαλίας αφορά την εξέλιξη που αγκαλιάζει κάθε εκδήλωση στον κόσμο της μορφής. Είναι η εξέλιξη που οδηγεί προς ένα μα-

κρύ μονοπάτι, το οποίο περνά μέσα από διαδοχικά στάδια ανώτερων επιπέδων συνείδησης, και φθάνει σε ύψη τα οποία είναι αδύνατο να συλλάβει και να κατανοήσει ο ανθρώπινος νους. Ως εκ τούτου, η διδασκαλία για τους Μαχάτμας είναι μία από τις πλέον σημαντικές στο ευρύ πεδίο των θεοσοφικών μελετών. Διότι, στην πορεία της εξέλιξης του ανθρώπου, η κατάκτηση του επιπέδου μύησης στο οποίο βρίσκονται οι Μαχάτμας ή Διδάσκαλοι της Σοφίας, αποτελεί το στόχο και το τέρμα της. Αν κατανοήσουμε, έως ένα βαθμό, τι σημαίνει το επίπεδο ενός Μαχάτμα, αυτό θα μας φανερώσει εκείνο που μας περιμένει στο απώτερο μέλλον, δεδομένου ότι ο σκοπός της ανθρώπινης εξέλιξης είναι η μεταμόρφωση του ανθρώπου σε Τέλειο Άνθρωπο ή Μαχάτμα. Πολλοί άνθρωποι έχουν τη λανθασμένη πεποίθηση ότι ένας Μαχάτμα είναι ένα άσαρκο πνεύμα ή ψυχή, που επικοινωνεί με άλλους ανθρώπους από διαφορετικά επίπεδα ύπαρξης. Αυτό δεν είναι σωστό. Υπάρχει, επίσης, μια σοβαρή παρεξήγηση σε μερικά άτομα εντός και εκτός της Θεοσοφικής Εταιρείας εδώ στην Ελλάδα. Θεωρούν πως οι Μαχάτμας ήταν, ή είναι, πνεύματα και όχι ζωντανοί άνθρωποι, και με αυτό το σκεπτικό εύκολα χαρακτηρίζουν την Ε. Μπλαβάτσκυ ως «μέντιουμ» του πνευματισμού, και τους Μαχάτμας ως πνεύματα του αστρικού κόσμου. Στο σημείο αυτό επιθυμώ να δώσω έμφαση στο γεγονός ότι η Ε. Μπλαβάτσκυ έχει γράψει αμέτρητες σελίδες στα διάφορα έργα της εξηγώντας τους κινδύνους και τις αρνητικές επιπτώσεις στο ίδιο το διάμεσο, στην πρακτική της άσκησης του πνευματισμού. Η Ε. Μπλαβάτσκυ δεν ήταν ποτέ ένα τέτοιο «μέντιουμ» και οι Μαχάτμας δεν είναι άσαρκα πνεύματα του αστρικού κόσμου⁽¹⁾. Όσοι πιστεύουν κάτι τέτοιο, είμαι σίγουρη ότι έχουν παραπληροφορηθεί σχετικά με την ιστορία της Θεοσοφικής Εταιρείας και τη λογοτεχνία της. Αυτό είναι, βέβαια, εύκολο να συμβεί εφόσον δεν υπάρχουν ακόμη εδώ στην Ελλάδα, αρκετά έργα της θεοσοφικής λογοτεχνίας.

Η Ε. Μπλαβάτσκυ πρώτη από όλους έφερε στη Δύση διδα-

(1) Βλέπε και τεύχος Ιλισού 258, σελ. 48, το κείμενο της Ε. Μπλαβάτσκυ, όπου εξηγεί πώς εννοείται η «διαμεσότητα» με έναν Μαχάτμα

σκαλίες σχετικές με την ύπαρξη των Μαχάτμας, και μάλιστα πολύ πριν αρχίσει το συγγραφικό της έργο. Η λέξη Μαχάτμα αποτελείται από δύο μέρη: **Μάχα** = μεγάλος, και **Άτμα** = ψυχή. Έτσι ο όρος «**Μαχάτμα**» σημαίνει «**Μεγάλη Ψυχή**». Κατά τη διάρκεια των γήινων ενσαρκώσεών τους οι Μαχάτμας έχουν αγαπήσει όπως εμείς, έχουν υποφέρει όπως εμείς, είχαν επιθυμίες σαν και τις δικές μας. Είναι αίμα από το αίμα μας και σάρκα από τη σάρκα μας. Αλλά έχουν ζήσει πολύ περισσότερες ζωές από εμάς, έχουν κατακτήσει το Διδακτορικό του Πανεπιστημίου της ζωής, είναι αθάνατοι και είναι αυτή καθεαυτή η έκφραση των ευγενέστερων χαρακτηριστικών που μπορεί να παρουσιάσει ο άνθρωπος. Εργάζονται ανώνυμα στον κόσμο βοηθώντας στην εξέλιξη και στην πρόοδο της ανθρωπότητας, και είναι γνωστοί ως **οι Γη-ραιοί Άδελφοί μας**. Στο Βουδισμό αποκαλούνται Αρχάτ, στο Ζωροαστρισμό είναι οι Μάγοι, και στο Χριστιανισμό είναι οι Άγιοι. **Όχι οι γνωστοί μας άγιοι αλλά εκείνο που περιέχει για τους χριστιανούς η λέξη «Άγιος».**

Είναι, λοιπόν, άνθρωποι υπέρτατα εξελιγμένοι οι οποίοι έχουν τη δυνατότητα να χειρίζονται τις δυνάμεις της φύσης, πράγμα που κατέκτησαν με αυτοέλεγχο και σταθερή πνευματική πρόοδο μέσα από πολλές, πολλές ζωές στο πρόσφατο και στο μακρινό παρελθόν. Υπό αυτή την έννοια, η Θεοσοφία δίνει ένα ακόμη κίνητρο στην πορεία της αυτογνωσίας, και δυναμώνει σε μεγάλο βαθμό την εσωτερική φλόγα της ψυχής που αναζητά την Αλήθεια. «Άνθρωπε γνώρισε τον εαυτό σου», γιατί εκεί βρίσκεται όλη η σοφία και η δύναμη του σύμπαντος. Η ορμή προς την εξέλιξη μέσω της αυτό-έκφρασης και της βιωματικής εμπειρίας δεν προέρχεται από την τυφλή υλική μας φύση. Έρχεται από τον ανώτερο εαυτό μας. Έτσι, μόνο μέσα μας μπορούμε να ανακαλύψουμε τη γνώση και τη δύναμη να εκπληρώσουμε τους σκοπούς της εξέλιξής μας. Χωρίς οράματα, ισχυρή θέληση και θάρρος, δεν θα μπορούσαμε ποτέ να πετύχουμε οτιδήποτε. Ένα παιδί δέχεται καθοδήγηση από τους γονείς και τους δασκάλους του, αλλά εκείνοι μπορούν μόνο να του μάθουν να περπατάει, να τρώει, να μελετάει και να χρησιμοποιεί γενικά τις σωματικές και τις διανοητικές του ικανότητες.

Στο ΚΛΕΙΔΙ ΤΗΣ ΘΕΟΣΟΦΙΑΣ, η Ε. Μπλαβάτσκι εξηγεί ότι ένας Μαχάτμα έχει τη δυνατότητα να χρησιμοποιεί το υλικό του σώμα μέχρι και 300 χρόνια. Η ίδια συνάντησε για πρώτη φορά τον Διδάσκαλο Μορϋά με το υλικό του σώμα στο Λονδίνο(1851), στη διάρκεια μιας επίσκεψής της στην Αγγλία. Ο Διδάσκαλος Μορϋά ήταν μέλος μιας διπλωματικής αποστολής από το Νεπάλ (τότε επαρχία της Ινδίας), που βρισκόταν εκεί για συνομιλίες με την κυβέρνηση της Αγγλίας. Μετά τη συνάντησή τους δημιουργήθηκε ένας πολύ στενός δεσμός ανάμεσα στην Ε. Μπλαβάτσκι και τον Διδάσκαλο Μορϋά. Αργότερα συνάντησε και άλλους Διδασκάλους. Ανάμεσά τους ήταν και ο Διδάσκαλος Ιλαρίων (Κάιρο,1884). Οι Μαχάτμας, λοιπόν, οι οποίοι επικοινωνούσαν μαζί της και την καθοδήγησαν στην ίδρυση της Θεοσοφικής Εταιρείας, ζούσαν τότε, και πιθανόν να ζουν ακόμη σήμερα, στο **υλικό τους σώμα**. Αυτό συμβαίνει επειδή, για να μπορεί ένας Μαχάτμα να δρα με πρακτικό τρόπο στο υλικό πεδίο, και να βοηθάει την ανθρώπινη εξέλιξη, τού χρειάζεται ένα υλικό σώμα. Το ίδιο συμβαίνει και με τους Avatar. Δεν είναι άνευ σημασίας το γεγονός ότι, από καιρού εις καιρόν, ένας Avatar ενσαρκώνεται σε **υλικό σώμα** προκειμένου να δώσει μια νέα, ισχυρή ώθηση στην ανθρώπινη εξέλιξη με τις διδασκαλίες του. Η λέξη Avatar είναι σανσκριτική και σημαίνει: Ava =κάτω και tar =προσφορά. Υπό αυτή την έννοια ένας Avatar είναι το κανάλι μέσω του οποίου διαχέονται οι ουράνιες ενέργειες στον επίγειο κόσμο μας. Υπήρξαν πολλοί Avatar έως τώρα, εκ των οποίων ο πλέον γνωστός στο δυτικό κόσμο ήταν ο Ιησούς, και στον ανατολικό κόσμο ήταν ο Βούδας και ο Κρίσνα. Υπήρξαν και πολλοί άλλοι ακόμη, αλλά το θέμα αυτό δεν άπτεται του παρόντος άρθρου. Ίσως αναφερθώ σε αυτό σε ένα επόμενο άρθρο.

Οι Μαχάτμας αποτελούν μια ιδιαίτερη, εκλεκτή ομάδα ανθρώπων στο εξωτερικό γήινο πεδίο, που συνδέεται με εκείνους που είναι γνωστοί ως Λευκή Αδελφότητα, και η οποία αποτελείται από τρία βασικά τμήματα επί του πλανήτη μας. Το πρώτο είναι η Αδελφότητα των Υπέρ-Ιμαλαΐων που γεωγραφικά τοποθετείται στην Ανατολή, σε κάποιο σημείο της οροσειράς των Ιμαλαΐων. Οι Διδάσκαλοι Μορϋά και Κουτχούμι ανήκουν σε αυτό το

τμήμα. Το δεύτερο είναι η Αδελφότητα του Λούξορ και βρίσκεται στην Αίγυπτο. Με αυτήν συνδέονται ο Έλληνας (από την Κύπρο) Διδάσκαλος Ιλαρίων, ο Διδάσκαλος Κόμης του Αγίου Γερμανού και άλλοι. Τέλος, το τρίτο τμήμα είναι η Αδελφότητα του Γιουγκατάν που βρίσκεται στο νότιο Μεξικό και εκείθεν. Γι' αυτό το τελευταίο πολύ λίγα πράγματα μάς είναι γνωστά, και υπάρχει η πεποίθηση πως πρόκειται για το γυναικείο τμήμα της Λευκής Αδελφότητας. Θεωρείται, επίσης, ότι αποτελείται από γυναίκες σαμάνους της ανώτατης βαθμίδας από τις Ινδιάνικες φυλές της ευρύτερης περιοχής (Μάγια – Ίνκας κλπ.). Ως διοικητικό κέντρο της Λευκής Αδελφότητας θεωρείται η Σαμπάλα, που βρίσκεται κάπου στην έρημο Γκόμπι της κεντρικής Ασίας.

Είδαμε, λοιπόν, σε γενικές γραμμές πώς ερμηνεύεται ένας Μαχάτμα, ότι έχουν υλικά σώματα και δεν είναι άσαρκες οντότητες, και ότι αποτελούν μια Αδελφότητα Τέλειων Ανδρών και Γυναικών. Έχουν απαρνηθεί τη μακαριότητα της Νιρβάνα ώστε να συνεχίσουν να ενσαρκώνονται επί της γης και να βοηθούν στην εξέλιξη της ανθρωπότητας. Ακολουθούν το μονοπάτι των Μποντισάτβας, που είναι οι Βούδες της Συμπόνιας. Δηλαδή, εκείνοι που, ενώ έχουν οπάσει την αλυσίδα της γέννησης και του θανάτου, ή τον τροχό της γήινης ζωής, οδηγούνται από μια άπειρη συμπόνια προς το ανθρωπινό γένος και παραμένουν στο γήινο πεδίο.

Οι Επιστολές

Υπάρχει μια σειρά επιστολών από δύο Μαχάτμας που επικοινωνούσαν με την Ε. Π. Μπλαβάτσκυ. Μέρος αυτών των επιστολών βρίσκεται σήμερα στο Βρετανικό Μουσείο του Λονδίνου, και αποτελεί το αντικείμενο ατελείωτων επιστημονικών ερευνών. Η Ε. Μπλαβάτσκυ είχε δηλώσει ξεκάθαρα πως η ίδια ήταν ένα «εργαλείο» στα χέρια των Μαχάτμας, προκειμένου να δοθεί μέρος της διδασκαλίας τους στο δυτικό κόσμο, καθώς επίσης και για να ιδρυθεί η Θεοσοφική Εταιρεία.. Όπως έγραψε στο ΚΛΕΙΔΙ ΤΗΣ ΘΕΟΣΟΦΙΑΣ:

«Κάθε πληροφορία που θα συναντήσετε στο παρόν έργο μου ή σε μελλοντικές εργασίες μου, έχει γραφτεί υπό την καθοδήγησή τους. Στην ομολογία μου αυτή δεν δηλώνεται κάτι το υπερφυσικό διότι δεν υπάρχουν θαύματα στην υπαγόρευση... Η απόσταση δεν αποτελεί εμπόδιο για τη σκέψη. Όταν δύο άτομα βρίσκονται σε τέλεια ψυχομαγνητική επαφή μεταξύ τους και ο ένας από τους δύο είναι ένας Μύστης των Απόκρυφων Επιστημών, τότε η μεταβίβαση της σκέψης του και η υπαγόρευση ολόκληρων σελίδων κειμένου, γίνεται με τόση ευκολία, όσο εύκολα μεταδίδεται ο ήχος δύο λέξεων μέσα σε ένα δωμάτιο».

Οι σημαντικότερες επιστολές των Μαχάτμας βρίσκονται συγκεντρωμένες σε ένα βιβλίο με τον τίτλο: «Οι Επιστολές των Μαχάτμας στον Α. Π. Σίννερ»⁽²⁾. Είναι η αλληλογραφία ανάμεσα στους Διδασκάλους Μορϋά και Κουτχούμι με τον Α. Σίννερ, και αφορούν τη Θεοσοφική Εταιρεία καθώς και ορισμένες βασικές θεοσοφικές διδασκαλίες. Σε αυτές τις επιστολές, οι Μαχάτμας δίνουν ένα μεγάλο τμήμα της διδασκαλίας τους και εξηγούν, έως ένα σημείο, τη φύση της δικής τους εργασίας στον κόσμο. Η τελευταία, ιστορικά, επίσημη επιστολή των Μαχάτμας προς τη Θεοσοφική Εταιρεία ήταν το 1900μ.Χ, προς την Άννη Μπέζαντ, από τον Διδάσκαλο Κουτχούμι. Έκτοτε δεν αναφέρεται καμία άλλη επίσημη επαφή των Μαχάτμας με τη Θεοσοφική Εταιρεία. Αργότερα, ορισμένα μέλη όπως ο Γκόντφρεϋ Τζόνσον και η Αλίκη Μπέυλη, ισχυρίστηκαν πως βρισκόταν σε επαφή με τους Μαχάτμας, αλλά ένας τέτοιος ισχυρισμός δεν έγινε ποτέ αποδεκτός από την Θεοσοφική Εταιρεία. Τελικά η Αλίκη Μπέυλη έφυγε από την Εταιρεία και ίδρυσε μια νέα οργάνωση, υποστηρίζοντας ότι βρίσκεται σε επαφή με τον Διδάσκαλο Ζβαν Κουλ.

Στον 20ο αιώνα, πολλοί ψευδο –γκουρού ισχυρίστηκαν πως επικοινωνούσαν με τους Μαχάτμας, όπως η Κλαίρη Πρόφет, η Έλενα Ρέριχ και άλλοι. Κυκλοφορούν, επίσης, στην ξένη και την ελληνική βιβλιογραφία, σύγχρονα βιβλία που αποτελούνται από «επιστολές» τις οποίες, όπως ισχυρίζονται οι συγγραφείς αυτών

(2)Εκδόσεις Theosophical Publishing House, Pasadena, California

των βιβλίων, έλαβαν από τους Μαχάτμας, ή Διδασκάλους της Σοφίας, Μορύα και Κουτχούμι. Κάθε αναγνώστης που γνωρίζει τις επιστολές του 19ου αιώνα από τους δύο αυτούς Διδασκάλους, σύντομα διαπιστώνει διαβάζοντας αυτά τα βιβλία, ότι το περιεχόμενο των «σημερινών» επιστολών έρχεται σε αντίθεση με τις παλαιότερες σε πολλά σημεία της διδασκαλίας τους. Ένας Μαχάτμα, ή ένας Τέλειος Μύστης, δεν αλλάζει πεποιθήσεις και απόψεις στη διδασκαλία του γιατί γνωρίζει την Αλήθεια. Μπορεί να συμπληρώσει ή να διευκρινίσει κάποια σημεία της, όπως είπε κάποτε ο Διδάσκαλος Ιησούς για το Μωσαϊκό νόμο, αλλά ουδέποτε καταργεί ή αντικρούει τις προηγούμενες διδασκαλίες του. Δεν επιθυμώ να λογοκρίνω αυτά τα βιβλία, ελληνικά και ξένα, αλλά η Θεοσοφική Εταιρεία δεν τα δέχεται ως αποτελούμενα από αυθεντικές επιστολές που προέρχονται από τους Διδασκάλους της Σοφίας, Μορύα και Κουτχούμι. Ο αναγνώστης ας κρίνει μόνος του....

Είναι πολύ εύκολο για το σοβαρό μελετητή της Θεοσοφίας να αντιληφθεί τότε οι διδασκαλίες κάποιου ατόμου βρίσκονται σε αρμονία με εκείνες των Μαχάτμας, και τότε όχι. Το θέμα αυτό θα το αναπτύξω περισσότερο όταν αναφερθώ λεπτομερέστερα στους ψευδό-γκουρού και τους αληθινούς Μαθητές των Διδασκάλων που, σε ορισμένες περιπτώσεις έχουν «θέση» Διδασκάλου, για λογαριασμό τους. Προκειμένου, όμως, να αντιληφθεί κανείς τη διαφορά ανάμεσα σε έναν αληθινό Μαθητή (chela) και έναν ψευδό-γκουρού που ισχυρίζεται «επικοινωνία» μαζί τους, είναι απαραίτητο να καταλάβει ορισμένες βασικές διδασκαλίες και πεποιθήσεις, τις οποίες εξηγούν οι ίδιοι στις αυθεντικές επιστολές του 19ου αιώνα, προς τον Α. Σίννετ. Ο Διδάσκαλος Κουτχούμι γράφει σχετικά με αυτό, ότι:

«Η Αλήθεια θα σταθεί ισχυρή δίχως τη βοήθεια Θεών και Πνευμάτων, και ακόμη καλύτερα, θα σταθεί ισχυρή μακριά από όλους τους «αγγέλους»⁽³⁾ που ψιθυρίζουν ψέματα και ενισχύουν τη δεισιδαιμονία» (Επιστολή XXVII, Simla – India, Φθινόπωρο 1881)

(3) Έννοεί τους ψευδό-γκουρού που εμφανίζονται ως «αγγελιοφόροι», και τους «οδηγούς» των πνευματιστικών κύκλων.

Κατ' αρχήν, λοιπόν, οι Μαχάτμας δεν συνιστούν την πρακτική της επικοινωνίας που είναι γνωστή ως channeling, που μπορεί να οδηγήσει το νεόφυτο στην παγίδα του αστρικού κόσμου, ή σε αδράτα πεδία όπου ο ίδιος θα πιστεύει πως βρίσκεται σε επαφή με κάποιες «ενέργειες», αλλά δίχως να έχει την ικανότητα να διακρίνει το αληθινό από το ψεύτικο. Επίσης, οι Μαχάτμας, όπως φαίνεται και στο παραπάνω τμήμα της επιστολής XXVII, είναι αντίθετοι προς κάθε είδους προώθηση της δεισιδαιμονίας και της εξάρτησης.. Γιατί, όπως έγραφε σε άλλη επιστολή του ο Διδάσκαλος Κουτχούμι:

«Για να μπορέσει κάποιος να κινήσει τα βουνά, πρέπει πρώτα να δεχθεί Ζωή και Φως από την ανώτερη αρχή του, το Πνεύμα(Atman) μέσα του, και μόνο ύστερα από αυτό, να προσηλώσει το βλέμμα του σε απόκρυφους πνευματικούς τομείς, προσπαθώντας να αναπτύξει τις δυνάμεις του σύμφωνα με τους καθορισμένους κανόνες. Τότε, σύντομα θα αντιληφθεί το μυστήριο, με το σωστό τρόπο» (Επιστολή LVXII, 1884)

Πολλοί είναι εκείνοι που χρησιμοποιούν, σήμερα, το όνομα των Μαχάτμας για να προωθήσουν διδασκαλίες περί του υπερφυσικού, αναμιγνύοντας χριστιανικές πεποιθήσεις με κάποιες βασικές θεωρίες της Θεοσοφίας. Πολλοί είναι, επίσης, εκείνοι που πρόθυμα ακολουθούν αυτά τα άτομα, τους ψευδό-γκουρού, για τον απλό λόγο ότι, στην ιστορία της ανθρωπότητας παρατηρούμε πως είναι ευκολότερο στον άνθρωπο να ακολουθήσει το ψεύτικο αλλά εύκολο μονοπάτι, αντί για το δύσκολο δρόμο που μόνο αυτός οδηγεί στην Αλήθεια. Ένας αληθινός Μαθητής των Μαχάτμας, όμως, που πιθανόν να έρχεται, σήμερα, σε επαφή μαζί τους, ουδέποτε θα πρόβαλε τέτοιους ισχυρισμούς. Εκτός εάν έχει μια τέτοια εντολή που θα του επιτρέψει, κατά συνέπεια, να παρουσιάσει απτές υλικές αποδείξεις γι' αυτό, όπως συνέβαινε στην πρώιμη περίοδο της Θεοσοφικής Εταιρείας, όταν αρκετοί θεόσοφοι έβλεπαν με τα υλικά τους μάτια τους Μαχάτμας και λάβαιναν τις επιστολές τους.

Αυτό το πρώτο μέρος του άρθρου μου αποτελεί μια εισαγωγή στο θέμα, ενώ στο δεύτερο μέρος (επόμενο τεύχος Ιλισού) θα δο-

θούν περισσότερα αποσπάσματα από τις επιστολές των Μαχάτμας προς τον Α. Σίννετ (19ος αιώνας). Τα αποσπάσματα θα αφορούν κυρίως τη θέση των Μαχάτμας ως προς τη Μαθητεία. Θα προχωρήσω ακόμα βαθύτερα στο θέμα, για να περιγράψω πόσο εύκολο είναι να δημιουργηθεί σε κάποιον η ψευδαίσθηση ότι βρίσκεται σε επαφή με τους Διδασκάλους της Σοφίας, και πόσο εύκολα μπορεί, συνειδητά ή ασυνειδητά, να παρασύρει και άλλους ανθρώπους. Επίσης, πόσο εύκολο είναι σε τέτοιους ψευδόγκουρου να επηρεάσουν αρνητικά τη ζωή άλλων ανθρώπων. Το μονοπάτι που οδηγεί στην Αλήθεια, το μακρύ μονοπάτι που ακολουθούν πολλοί μαθητές του Αποκρυφισμού, πολλοί Θεόσοφοι, Τέκτονες, Ροδόσταυροι και άλλοι που δεν ανήκουν σε κάποια σχολή ή τάγμα, είναι το πιο δύσκολο μονοπάτι για εκείνους που θέλουν να το περπατήσουν σωστά. Οδηγεί στην Αλήθεια, αλλά χρειάζεται έναν ισχυρό νου και μια αγνή καρδιά. **Η Διάκριση του αληθινού από το ψεύτικο** θα γίνει ένας βοηθός τους, εφόσον την έχουν αναπτύξει σε έναν υπέρμετρο βαθμό. Διότι:

«Το μονοπάτι του Αποκρυφισμού πρέπει να περπατείται αργά και να διασχίζεται με κίνδυνο της ζωής. Κάθε νέο βήμα πάνω σε αυτό, που οδηγεί στον τελικό στόχο, περιβάλλεται από παγίδες και σουβλερά αγκάθια. Ο προσκυνητής που ταξιδεύει επάνω του, οφείλει να αντιμετωπίσει και να υπερνικήσει τους 1001 κινδύνους που φρουρούν τις αδαμάντινες πύλες και την είσοδό του. Κινδύνους που ονομάζονται Αμφιβολία, Σκεπτικισμός, Γελιοποίηση, Συγκοφαντία, Φθόνος και Πειρασμός, ιδιαίτερα δε αυτό το τελευταίο. Όποιος επιθυμεί να δει πέρα από το ορατό, πρέπει πρώτα να καταστρέψει αυτό το ζωντανό τοίχο που ορθώνεται εμπρός του. Πρέπει η καρδιά του και η ψυχή του να είναι από σίδηρο και από ατσάλι, και ποτέ να μη χάνει την αποφασιστικότητά του. Ωστόσο, πρέπει να μένει τρυφερός, ευγενικός και ταπεινός, και να έχει εκδιώξει από μέσα του κάθε ανθρώπινο πάθος που οδηγεί στο κακό. Είσατε όλα αυτά; ΟΧΙ! Το γνωρίζετε καλά όπως το γνωρίζω και εγώ».

ΚΟΥΤΧΟΥΜΙ (Επιστολή LVXII, 1884)

ΣΑΜΨΩΝ ΚΑΙ ΔΑΛΙΔΑ

Χριστόφορος Καμαρωτάκης

(Τιμώντας τη μνήμη του αγαπητού μας αδελφού Χρ. Καμαρωτάκη, που έφυγε από τον υλικό κόσμο πριν από ένα και πλέον χρόνο (22-01-2004), δημοσιεύουμε σε αυτό το τεύχος Ιλισού, το τελευταίο κείμενο που έστειλε στο περιοδικό μας λίγο πριν την «αναχώρησή» του)

«...Και μετά ταύτα ο Σαμψών ηγάπησε γυναίκα της οποίας το όνομα ήτο Δαλιδά. ... Και είπε η Δαλιδά προς τον Σαμψών: Πώς λέγεις, Σε αγαπώ ενώ η καρδιά σου δεν είναι μετ' εμού; Σν με εγέλασες τρίτην φοράν και δεν με εφανέρωσες εις τι ίσταται η δύναμις σου η μεγάλη... Και εφανέρωσεν προς αυτήν όλην την καρδιάν αυτού... Ξυράφιον δεν ανάβει επί της κεφαλής μου, διότι εγώ είμαι Ναζηραίος εις τον Θεόν εκ κοιλίας μητρός μου.... Και απεκοίμησεν αυτόν επί των γονάτων αυτής και εκάλεσε άνθρωπον και εξύρισε τους επτά πλοκάμους τής κεφαλής αυτού.... και η δύναμις αυτού έφυγεν απ' αυτού... Και έπιασαν αυτόν οι Φιλιισταίοι και εξόρυξαν τους οφθαλμούς αυτού... Αι δε τρίχες της κεφαλής αυτού ήρχισαν να εκφάνται πάλι... Και εβόησεν ο Σαμψών προς τον Κύριον και είπε: Δέσποτα Κύριε, ενθυμήθητί με δέομαι και ενίσχυσόν με ... Και ενηγκαλίσθη ο Σαμψών τους δύο στύλους επί των οποίων ίστατο ο οίκος... και ο οίκος έπεσεν επί τους άρχοντας και επί πάντα τον λαόν τον εν αυτώ...»

Η υπόθεση του Σαμψών και της Δαλιδάς όπως την περιγράφει το βιβλίο των Κριτών της Αγίας Γραφής, είναι ένα ιστορικό γεγονός, όπως τόσα άλλα, το οποίο έπαιξε σημαντικό ρόλο εις τον αγώνα επιβιώσεως του λαού Ισραήλ. Πέρα όμως από τη φυσική του εξήγηση, ο τρόπος περιγραφής αυτού, παράλληλα, περικλείει διδάγματα ηθικού και πνευματικού περιεχομένου, που ο κοινός διανοητής άνθρωπος αδυνατεί ν' αντιληφθεί και να κατανοήσει. Την αλληγορία αυτή εάν τη δούμε με ευρύτητα σκέψεως, μάς αποκαλύπτει μια εσωτερική αλήθεια, το νόημα της οποίας για να συλλάβουμε εξ ολοκλήρου, πρέπει να γίνουμε και μεις κατά την ψυχή ΝΑΖΗΡΑΙΟΙ (Αφιερωμένοι εις τον Θεό). Αλλά όπως τότε, και σήμερα το

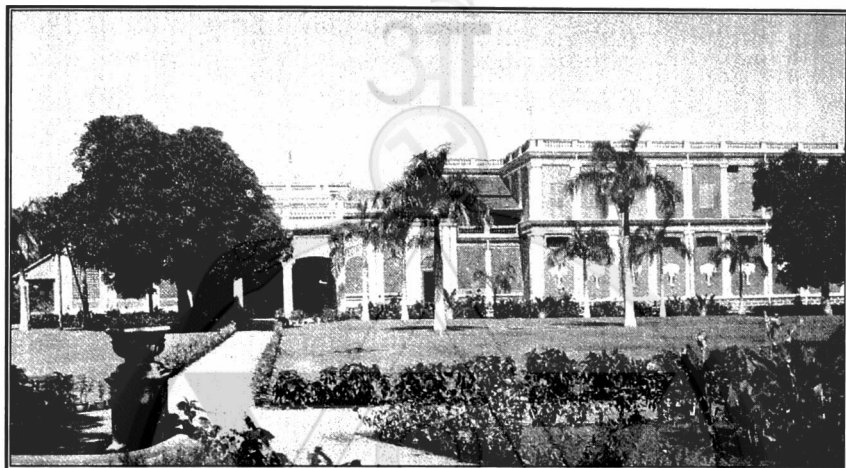
πνεύμα του ανθρώπου και, κατ' επέκταση, τής ανθρωπότητας (Σαμψών) ευρίσκεται υπό την άμεσο επίδραση των θωπειών της υλικής ζωής (Δαλιδάς) η οποία, όπως η μάγισσα Κίρκη, δελεάζει αρχικώς και αφαιρεί εκ των υστέρων τις δυνάμεις και την ενέργεια της ψυχής, με αποτέλεσμα τη μεταμόρφωση των ανθρώπων σε χοίρους.

Επί των ημερών μας η ανθρωπότης, χωρίς την εύνοια του Θεού, ζει υπό την εξουσία της πανούργας Δαλιδάς όπως συνέβη εις τον Σαμψών τις ημέρες εκείνες, μετά την αφαίρεση τής θεϊκής του δυνάμεως. Μεταφορικά, οι Ισραηλίτες είναι άνθρωποι του Θεού, οι αγαθοί τη καρδιά, που όμως είναι δούλοι εις τους ειδωλολάτρες Φιλισταίους, εις αυτούς που πιστεύουν και λατρεύουν την ύλη. Ο Σαμψών, το όνομα του οποίου σημαίνει Ήλιος – εξαισίος - δυνατός, είναι ο υιός της πίστεως και της ελευθερίας κάθε λαού, είναι η φωνή του ιδανικού και της πνευματικής ανεξαρτησίας των σκλάβων, είναι ο σκληρός τιμωρός της αδικίας και του κακού, που περισφίγγει ασφυκτικά την κοινωνία που ζούμε. Η Δαλιδά, που το όνομά της σημαίνει τρυφερότης – χαύνωση (χαλαρότης – ατονία), είναι η ενσάρκωση των αισθησιακών απολαύσεων της υλικής ζωής που παρασύρει και αφαιρεί την αγωνιστική δύναμη της ψυχής. Το κοινωνικό τούτο δράμα παντός τόπου και εποχής είναι μια εικόνα τού συνόλου της ανθρωπότητος και ιδιαίτερα κάθε ανθρώπου. Διότι η κοινωνία και ο άνθρωπος περικλείουν εντός αυτών, κατά μία συμβολική έννοια, τους Ισραηλίτες, τους Φιλισταίους, τον Σαμψών και τη Δαλιδά. Δύο δυνάμεις εκ διαμέτρου αντίθετες που μάχονται σκληρά η μια εναντίον της άλλης. Οι Ισραηλίτες, οι αγαθές σκέψεις, έχουν ως στήριγμα και ελπίδα τον Σαμψών ο οποίος εκφράζει τη θεϊκή δύναμη, ενώ οι Φιλισταίοι είναι οι αρνητικές σκέψεις που ενισχύονται και βοηθούνται από την Δαλιδά, η οποία αντιπροσωπεύει τις ενστικτώδεις απολαύσεις της ζωής. Ο αγώνας αυτός τον οποίο διεξάγει η ψυχή ατομικά και ομαδικά στη μακραίωνη πορεία του χρόνου εκ θεϊκής ανάγκης, αποβλέπει στο να αφαιρέσει από τον εαυτό της, όπως λέγει και ο Πλωτίνος, *«..παν ό,τι ξένο προς την φύσιν και την ουσίαν της θεότητος..»*

Ήδη ήλθε η ώρα της ελευθερίας που αναμένει κάθε ψυχή και κάθε λαός εκ της χειρός του Θεού, δια του Ναζηραίου Σαμψών. Ας βοηθήσουμε και μεις σήμερα, προς τον Θεόν ζητούντες το έλεος και την δύναμιν αυτού, δια να συντρίψουμε εντός και εκτός ημών το κράτος της πλάνης και της αμαθείας, τις αρνητικές δυνάμεις, τους Φιλισταίους του κόσμου τούτου.

Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ADYAR

Γ. Σιβρής

(Ομιλία που έγινε στη Θεοσοφική Εταιρεία εν Ελλάδι (17-02-2005) για την εορτή της ημέρας του Adyar, που είναι η επέτειος του θανάτου (17-02-1907) τού συνιδρυτή και πρώτου προέδρου της Παγκόσμιας Θεοσοφικής Εταιρείας, Χ. Σ. Όλκοττ).

Το Adyar έχει χαρακτηριστεί ιερός τόπος, και δικαίως, διότι εκεί έζησαν και μεγαλούργησαν οι μεγάλοι στυλοβάτες της Θεοσοφικής Εταιρείας. Είναι ένας χώρος εμποτισμένος, όπως όλοι οι άλλοι ιεροί χώροι, από την ευεργετική επίδραση του πνευματικού κόσμου. Στο χώρο αυτό η παρουσία των Διδασκάλων της Σοφίας, των εσωτερικών ιδρυτών της Θεοσοφικής Εταιρείας, ήταν συνεχής και αδιάλειπτη για να βοηθήσουν τους πρωτεργάτες της, στο δύσκολο και τραχύ έργο τους. Αυτοί ήταν η κινητήριος δύναμη και η ακτινοβολία τους είναι έντονα αισθητή στους επισκέπτες μέχρι και σήμερα. Γι' αυτό και το Adyar θεωρείται ως η «**κατοικία των Διδασκάλων**». Χωρίς την αόρατη προστασία και δράση των θείων όντων, είναι βέβαιο ότι η θεοσοφική ιδέα δεν θα μπορούσε να εδραιωθεί και να ευδοκιμήσει, ούτε να διαδοθεί σε όλο τον κόσμο.

Το πνευματικό έργο, οπουδήποτε και αν συντελείται, είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με τον πνευματικό κόσμο. Είναι μια σχέση στην οποία υπάρχει το πρωταίτιο και το συντελεστικό, το άνω και το κάτω. Η παρουσία του άνω είναι εκείνη που δίνει στο κάτω τον πνευματικό παλμό του. Κάθε φορά που δημιουργήθηκαν, σε οποιοδήποτε μέρος του κόσμου, πνευματικά κέντρα όπως το Adyar, έφεραν πάντοτε τη σφραγίδα των ουρανίων ασμάτων δυνάμεων της λεγόμενης Λευκής Αδελφότητας. Από το πεδίο εκείνο εκπορεύονται όλες οι πνευματικές δραστηριότητες των επίγειων δημιουργών. Εάν ο άνθρωπος δεν γίνει δέκτης των πνευματικών δωρεών της ουράνιας κοινότητας, δεν μπορεί να τις μεταδώσει στον κόσμο, διότι ο ίδιος δεν έχει φως αφ' εαυτού. Οι φυσικοί φορείς είναι τα προνομιούχα εκείνα άτομα διαμέσου των οποίων διοχετεύονται οι θείες ευλογίες στην ανθρωπότητα. Είναι, επομένως, αυτονόητο ότι χωρίς την ακτινοβολία των θείων όντων, τα άτομα αυτά δεν θα μπορούσαν να επιτελέσουν ουσιώδες πνευματικό έργο. Διότι, όπως έλεγε και ο Σωκράτης: «Χωρίς τους θεούς δαίμονες δεν είναι δυνατόν να υπάξουν δαιμονικοί άνθρωποι», δηλαδή ένθεοι δημιουργοί. Θα πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι κάθε γνώση θα πρέπει να προέρχεται άνωθεν, και ότι όλοι οι μεγάλοι πολιτισμοί εκδηλώθηκαν και ευδοκίμησαν σε κάποιους ειδικά επιλεγμένους χώρους οι οποίοι εξαγιάστηκαν και κατέστησαν ιεροί, και στους οποίους ανεγέρθησαν οι μεγαλοπρεπείς ναοί και τα μνημεία προς τιμή των θεών, και αποτέλεσαν λατρευτικούς τόπους. Και τα μνημεία αυτά παρέμειναν αθάνατα εις τους αιώνες διότι φέρουν τη σφραγίδα του πνευματικού κόσμου και, επομένως, της αιωνιότητας.

«Πάσα δόσις αγαθή και παν δώρημα τέλειον άνωθεν εστί καταβαίνον», λέγει ο εκκλησιαστικός ύμνος. Και πράγματι έτσι είναι. Ο άνθρωπος δεν είναι αυτόφωτος αλλά ετερόφωτος, και χωρίς το φως της θείας χάριτος βρίσκεται σε βαθύ σκοτάδι. Μπορεί μόνο να γίνει η λαμπάδα μέσω της οποίας θα λάμπει «το φως της γνώσεως». Έτσι, οι εκάστοτε θείοι δημιουργοί είναι κομιστές του ουρανίου φωτός, όχι, όμως, γεννήτορες αυτού. Θεματοφύλακες της θείας σοφίας είναι ο πνευματικός κόσμος ο οποίος, κατά την κρίση του, δύναται να την απονέμει ή να τη στερήσει από τους επίγειους μεταδότες, αναλόγως της διανοητικής του κατάστασης και του πνευματικού αναστήματός τους. Ο Ησίοδος, πολύ αποκαλυπτικά, αποκαλεί τους δαίμονες: «Θεούς δότες πλούτου και έχοντες εις αυτόν ένα δικαίωμα βασιλίκον», δηλαδή ηγεμονικό. Όντας, δηλαδή, οι ίδιοι κάτοχοι αυτού του

πλούτου, τον απονέμουν όπου εκείνοι κρίνουν.

Χρησιμοποιείται κατά κόρον ο όρος «δημιουργία». Διερωτάται κανείς εάν υπάρχει όντως δημιουργία στο επίπεδο της σκέψεως. Εάν λάβουμε υπόψη το λεχθέν από τον Κρισναμούρτι ότι δεν υπάρχει τίποτε το ιερό στη σκέψη, τότε θα πρέπει να δεχθούμε ότι η δημιουργικότητα συνδέεται με τη θεία φύση του ανθρώπου, σε εναρμόνιση με τον πνευματικό κόσμο ο οποίος είναι και η πηγή κάθε δημιουργίας. Έτσι, καταλήγει να πει ότι ο άνθρωπος από μόνος του δεν μπορεί να κάνει πολλά πράγματα στον πνευματικό τομέα, και ότι γίνεται δημιουργικός μόνο όταν βρίσκεται σε άμεση επαφή με την αλήθεια ή το θεό. Κατά τον εσωτερισμό, αυτή καθ' αυτή η σκέψη είναι το κέντρο του σκότους και της πλάνης. Μπορεί να είναι εφευρετική στον τομέα της επιστήμης, της τεχνολογίας και της τέχνης, δεν μπορεί όμως να είναι πνευματικά δημιουργική. Μάλλον, δε, αντιστρατεύεται την αληθινή δημιουργία. Διότι, σύμφωνα και πάλι με την εσωτερική παράδοση, για να υπάρξει δημιουργία μέσω του ανθρώπου, θα πρέπει να σιγήσει ο νους, να γίνει κενός από κάθε σκέψη για να μπορέσει να τον χρησιμοποιήσει το θείον και να δημιουργήσει τα θαυμαστά πράγματα στο φυσικό επίπεδο. Με αυτή την έννοια, ο άνθρωπος ουσιαστικά δεν έχει άλλη επιλογή από το να γίνει υπηρέτης του θείου. Όπως λέγει και πάλι ο Κρισναμούρτι, όταν ένα ανθρώπινο ον φθάσει στην κατάσταση του απόλυτου κενού, στη λεγόμενη σιωπή του νου, ενός νου χωρίς καθόλου σκέψη, τότε τον προσλαμβάνει η απεραντοσύνη για να μπορέσει να δράσει και να επιδράσει στο σύνολο της ανθρωπότητας. Η απεραντοσύνη τον γεμίζει και τον χρησιμοποιεί για να μπορέσει να επηρεάσει την ανθρώπινη συνείδηση. Αναφερόμενος, δε, στη προσωπική του περίπτωση, μάς αποκαλύπτει ότι μέσα από το σώμα του πέρασε μια απέραντη, τρομακτική υπέρ-ενέργεια, μια ύπατη νοημοσύνη και τον χρησιμοποιούσε επί εβδομήντα χρόνια.

Λίαν ενδιαφέροντα είναι και όσα αναφέρει εν προκειμένω ο Πλάτων για το θέμα της δημιουργίας. Παρομοιάζει τον ποιητή με ιερό πουλί, ο οποίος δεν μπορεί να δημιουργήσει(ή να «γεννήσει») πριν κυριευθεί από το δαιμόνιο και καταστεί εξωφρενικός, και ο νους του δεν υπάρχει μέσα του. Γιατί εφόσον τού απομένει αυτό το πράγμα, είναι αδύνατο οποιοσδήποτε άνθρωπος να κάνει ποιήματα ή χρησμούς. Έτσι και η μούσα....

«...Αυτή μεν ενθέους δημιουργεί ανθρώπους, από τους ενθέους δε αυτούς ολόκληρος ορμαθός άλλων ενθουσιασμένων εξαρτάται. Γι' αυ-

τό, σε εκείνο μόνο μπορεί ο καθένας να ευδοκιμήσει όπου η μούσα τον έσπρωξε. Και δεν τους διδάσκει η ίδια αυτή την τέχνη αλλά κάποια θεία δύναμη, γιατί αν δια της τέχνης μπορούσαν και για ένα και μόνο ζήτημα να μιλήσουν, τότε θα μπορούσαν και για όλα τα άλλα. Γι' αυτό και ο θεός συναρπάζοντας το νου τους, τους μεταχειρίζεται ως υπηρέτες και αυτούς και τους χρησιμοδούς, και τους θείους μάντις, για να διδαχθούμε εμείς οι ακούοντες, ότι δεν μιλούν αυτοί που λένουν τόσο σπουδαία πράγματα, αφού δεν έχουν νου, αλλά ο θεός είναι που δια των ανθρώπων αυτών μάς ομιλεί. Και ό,τι λένουν ή κάνουν είναι δημιουργία των μουσών...».

Γίνονται έτσι ενεργούμενα στα χέρια του δημιουργού τους, με τον οποίο ταυτίζονται πλήρως. Γίνονται, όπως λέγει ο Κρισναμούρτι, και αυτοί μέρος τής κινήσεως της απεραντοσύνης και δίνουν τη δυνατότητα στην απέραντη εκείνη νοημοσύνη να δράσει μέσα σε ολόκληρη τη συνείδηση της ανθρωπότητας. Πράγμα που δεν θα ήταν δυνατόν να γίνει χωρίς τους εκλεκτούς και ενάρετους ανθρώπους. Ο ανθρώπινος νους, επομένως, έχει δύο επιλογές: Ή να είναι δούλος των αισθήσεών του και παραγωγός της πλάνης, οπότε καθίσταται καταστρεπτικός. Ή, να είναι υπηρέτης του θείου και επομένως, δημιουργικός. Είναι, ως εκ τούτου, γεγονός ότι η Θεοσοφική Εταιρεία οφείλει την ύπαρξη και την υπόστασή της στους Διδασκάλους της Σοφίας, και ότι χωρίς αυτά τα όντα, χωρίς αυτούς τους θείους ζωοδότες, η εταιρεία, όπως έλεγε η συνιδρύτριά της, Ε. Μπλαβάτσκι, θα ήταν ένα στόμα χωρίς ψυχή. Χάριν των μεγάλων αυτών ευεργετών το **Adyar** διαμορφώθηκε σε ιερό τόπο, στον οποίο έχουν τη δυνατότητα να συρρέουν κάθε χρόνο χιλιάδες προσκυνητές θεόσοφοι από όλο τον κόσμο, για να αποτίσουν φόρο τιμής στους άξιους συντελεστές του θεοσοφικού οικοδομήματος, και να αντλήσουν από εκεί δύναμη και έμπνευση.

Να αναβαπτιστούν, με άλλα λόγια, στην κολυμπήθρα του Θεοσοφικού Ιδεώδους.

Από τον περασμένο Δεκέμβριο(2004) στις εγκαταστάσεις του Adyar φιλοξενούνται 3000 πρόσφυγες από τη Σρι Λάνκα, οι οποίοι κατέφυγαν εκεί μετά την καταστροφή του Τσουνάμι. Η Θ.Ε. εν Ελλάδι και τα μέλη της, συνέβαλαν στη φιλοξενία αποστέλλοντας ένα χρηματικό ποσό στη Μητέρα Θεοσοφική Εταιρεία..

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ο Επίκουρος και η Διδασκαλία του

Κ. Γρηγοριάδης

Η κύρια επιδίωξη της διδασκαλίας του Επικούρου είναι ο πρακτικός βίος. Επιδιώκεται η εξασφάλιση μιας ευδαίμονος ζωής. Κατά τους χρόνους της παρακμής του Ελληνισμού, ο Επικουρισμός είχε εξαπλωθεί ευρύτατα στα λαϊκά στρώματα. Η θρησκευτικότητα του Επικούρου σημαίνει την προσπάθεια να ανέλθει η θνητή ανθρωπότητα στο επίπεδο της θεϊκής μακαριότητας. Ο στόχος του είναι η αναζήτηση της αταραξίας. Ο Επίκουρος δεν αναμίχθηκε με την πολιτική, ο ίδιος δε αναφέρει ότι:

«Μερικοί θέλουν να γίνουν διάσημοι ή σεβαστοί, πιστεύοντας πως με αυτό τον τρόπο διασφαλίζονται απέναντι στους ανθρώπους. Αν η ύπαρξή τους είναι πραγματικά ασφαλής, έχουν το αγαθό που αναζητά η φύση. Αν δεν είναι, δεν κατέχουν αυτό που λαχταρούσαν ακολουθώντας τις φυσιολογικές παρορμήσεις της φύσης. Πρέπει να απελευθερωθούμε από τη φυλακή των δημοσίων υποθέσεων και της πολιτικής».

Ζώντας κανείς ελεύθερα δεν αποκτά μεγάλα κέρδη, γιατί μια τέτοια απόκτηση δεν είναι εύκολη χωρίς να υποδουλωθεί στον όχλο, ή τους δυνάστες. Αλλά μια ζωή ελευθερίας έχει τα πάντα σε συνεχή αφθονία. Η ταραχή της ψυχής δεν μπορεί να καταπραϊνθεί ούτε η αληθινή χαρά δημιουργείται από την κατοχή πλούτου, ή από το θαυμασμό του πλήθους. Από αυτή τη συμπεριφορά του σοφού απορρέει η λατρεία της φιλίας. Η Επικούρεια φιλία είναι αυτοσκοπός. Δεν είναι απλώς ένα ενδιαμέσο στο μονοπάτι της σοφίας, αποτελεί από μόνη της σοφία. Η ηθική θεωρία του Επίκουρου τοποθετείται στη βάση της Ελληνικής σοφίας, η οποία παραμένει για μεγάλο χρονικό διάστημα σε στάση υπομονής. Υπομονής εμπνεόμενης όχι από κατάθλιψη αλλά από σθένος. Ο σοφός υπομένει τα χτυπήματα της μοίρας αλλά αντιστέκεται και κρατιέται ακλόνητος. Μπορεί όμως να ακολουθήσει και ένα άλλο μονοπάτι με το να υιοθετήσει μια στάση αδιαφορίας. Μ' αυτό τον τρόπο αποφεύγει να παραχωρήσει την παραμικρή εξουσία επάνω του, αρκεί να ξέρει επακριβώς την αξία των επιθυμιών του και να ικανοποιεί μονάχα εκείνες που αν παραμεληθούν, απειλούν την ίδια του την ύπαρξη. Την πολυτέλεια την απολαμβάνουν καλύτερα οι άνθρωποι που δεν την έχουν τόσο ανάγκη, και τα φυσικά πράγματα όλα μπορεί εύκολα να τα αποκτήσει κανείς ενώ το περιττό το αποκτά δύσκολα. Μια σκέτη σούπα θα δώσει ίση ευχαρίστηση με ένα πολυτελές γεύμα, όταν θα έχει φύγει όλο το δυσάρεστο αίσθημα από την έλλειψη τροφής. Το ψωμί και το νερό δίνουν μεγαλύτερη ευχαρίστηση όταν προσφέρονται σε κάποιον που τα έχει ανάγκη.

«Η φωνή της σάρκας γυρεύει να μην πεινά, να μη διψά, να μην κρυώνει. Ο άνθρωπος που απολαμβάνει αυτή την κατάκτηση και ελπίζει να την απολαμβάνει και στο μέλλον, μπορεί να συναγωνιστεί σε ευτυχία τον ίδιο το Δία».

Ο Επικούρειος σοφός είναι απαλλαγμένος από το πάθος των τιμών και της δόξας, είναι αντάρκτης όσον αφορά τις ανάγκες του, ανέγγικτος από τα συνηθισμένα πάθη. Ο σοφός δεν αφήνεται να επηρεαστεί από τους φόβους που βασανίζουν την πλειονότητα των ανθρώπων, το φόβο των θεών, τον πόνο και το θάνατο. Αυτό είναι το πιο γνωστό κομμάτι της Επικούρειας θεωρίας. Σύμφωνα με το τετραφάρμακο: *«Οι θεοί δεν είναι για να τους φοβάσαι. Δεν διατρέχεις κανένα κίνδυνο στο θάνατο. Είναι εύκολο να αποκτήσεις το καλό, είναι εύκολο να υπομείνεις το κακό με κουράγιο»*

Ο Επίκουρος έγραψε τριάντα επτά βιβλία «περί φύσεως» και πολλά άλλα έργα σε παρόμοια θέματα. Οι Επικούρειοι αντιμετώπιζονταν στην αρχαιότητα ως εχθροί τής μάθησης, διότι πίστευαν ότι καμιά γνώση δεν προσφέρει στον άνθρωπο όσο η μάθηση της φύσης. Ο Κικέρων μάς πληροφορεί ότι ο Επίκουρος, όχι πως δεν ήταν τόσο μορφωμένος αλλά, σύμφωνα με την κρίση του, δεν μέτραγε κανένα είδος μάθησης που δεν συνεισφέρει στην τέχνη τού να ζει κανείς ευτυχισμένος. Με λίγα λόγια, η ευτυχία έγκειται στην ηρεμία του νου. Οι πρωταρχικές προϋποθέσεις για την πνευματική γαλήνη είναι ο περιορισμός των επιθυμιών. Η μελέτη της φύσης που απομακρύνει τις αιτίες του φόβου δεν έχει παρά μόνο «προοδευτική» αξία. Σαν τέτοια, παρόλα αυτά, είναι απαραίτητη για την απόκτηση της ευτυχίας.

ΝΑ ΘΥΜΑΣΑΙ...

.....Να θυμάσαι πως ΔΕΝ πρέπει να έχεις

1. Πλούτο χωρίς Μόχθο.
2. Πολιτική χωρίς Αρχές.
3. Απόλαυση χωρίς Συναίσθημα.
4. Γνώση χωρίς Χαρακτήρα.
5. Εμπόριο χωρίς Ήθος.
6. Επιστήμη χωρίς Ανθρωπιά.
7. Αγάπη χωρίς Θυσία.

Πλούταρχος

(Επιλογή Φ. Ζάσιου-Καραμανλή)

Η ΙΕΡΑΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

Πρόκλου

Τα πάντα προσεύχονται όπως αρμόζει στην ιδιαίτερη κατάταξη του καθενός....

Όπως ακριβώς οι εμπνεόμενοι από έρωτα, ξεκινώντας από τα αισθησιακώς ωραία πράγματα και προχωρώντας στην οδό αυτή, καταλήγουν να αντιληφθούν την μία αρχή όλων των καλών και νοητών πραγμάτων, έτσι και οι ιερουργοί, ορμώμενοι από τη συμπάθεια που παρατήρησαν να υπάρχει σε όλα τα πράγματα και μεταξύ τους αλλά και σε σχέση με τις αόρατες δυνάμεις, κι αφού κατανόησαν την υφιστάμενη συσχέτιση των πάντων μέσα στα πάντα, συνέστησαν την **ιερατική επιστήμη**, ως αποτέλεσμα του θαυμασμού τους στο να βλέπουν μέσα στα πρωταρχικά τα έσχατα, και μέσα στα έσχατα τα πρωταρχικά, στον ουρανό να βλέπουν τα γήινα κατά την αιτία τους και όπως αρμόζει στα ουράνια, και στη γη να βλέπουν τα ουράνια, προσαρμοσμένα στο γήινο περιβάλλον. Πράγματι, από ποια αιτία τα ηλιοτρόπια φυτά κινούνται μαζί με τον ήλιο, ενώ τα σεληνοτρόπια μαζί με τη σελήνη, ακολουθώντας την περιφορά των πηγών φωτός του κόσμου; Διότι τα πάντα προσεύχονται όπως αρμόζει στην ιδιαίτερη κατάταξη τού καθενός και υμνούν τους ηγέτες όλων των σειρών, είτε με νοερό τρόπο είτε με λογικά μέσα είτε με φυσικά είτε μέσω των αισθήσεών τους. Έτσι και το ηλιοτρόπιο κινείται με το ευλύγιστο μέρος του, κι αν μπορούσε κάποιος να ακούσει τον ήχο που κάνει με την περιστροφή του στον αέρα, θα συναισθανόταν ίσως ότι το ηλιοτρόπιο δια του ήχου αυτού απευθύνει κάποιον ύμνο προς τον βασιλέα της φύσεως, όποιον ύμνο βέβαια μπορεί να απευθύνει ένα φυτό.

Είναι, λοιπόν, δυνατόν να δει κανείς πάνω στη γη ήλιους και σελήνες όπως αρμόζει στο γήινο περιβάλλον, αλλά και στον ου-

ρανό όπως αρμόζει στα ουράνια, να δει και όλα τα φυτά και τους λίθους και τα ζώα να ζουν εκεί νοερώς. Παρατηρώντας τα βεβαίως αυτά οι παλαιοί σοφοί, αφού αφιέρωσαν άλλα στους μεν και άλλα στους δε από τους ουράνιους, εκόμισαν θεϊκές δυνάμεις στο θνητό τόπο της γης και τις εφέλκυσαν δια τής ομοιότητας της ουσίας τους. Διότι η ομοιότητα είναι ικανή να φέρνει σε επαφή τα όντα μεταξύ τους, γι' αυτό και αν κάποιος προθερμάνει μια θρυαλλίδα και την τοποθετήσει κάτω από το φως ενός λύχνου όχι μακριά από τη φλόγα, θα μπορούσε να την δει να ανάβει χωρίς να αγγίζει τη φλόγα και το άναμμα να γίνεται από πάνω προς τα κάτω. Κατ' αναλογία, λοιπόν, ας σου γίνει κατανοητό ότι η μεν προθέρμανση σχετίζεται με τη συμπάθεια αυτών εδώ προς εκείνα, η δε προσέγγιση και σωστή τοποθέτηση, με την από μέρους τής **ιερατικής τέχνης** κατά τον κατάλληλο χρόνο και με τον προσιδιάζοντα τρόπο συνδυασμένη χρήση των υλικών. Η μετάδοση της φλόγας σχετίζεται με την παρουσία του θείου φωτός στο δυνάμενο να μετέχει σε αυτό, ενώ το άναμμα σχετίζεται με την θέωση των θνητών και την ακτινοβολήση των υλικών πραγμάτων, τα οποία βεβαίως κινούνται στη συνέχεια προς τα άνω κατά το λόγο συμμετοχής τους στο θεϊκό σπόρο που περιέχουν, όπως της αναμμένης θρυαλλίδος το φως.....

Έτσι τα πάντα είναι πλήρη θεών, τα μεν της γης από τους ουράνιους θεούς, τα δε του ουρανού από τους υπερουράνιους, και κάθε σειρά προχωρεί υψούμενη μέχρι των υψίστων, διότι όσα ευρίσκονταν μέσα σε Ένα πριν τη δημιουργία των πάντων, αυτά και φανερώθηκαν μέσα στα πάντα, στα οποία ανήκουν και οι συστάσεις ψυχών που κάθε μια ετέθη υπό άλλου θεού, κι ακολουθεί πλήθος ηλιακών ζώων, όπως οι λέοντες και οι πετεινοί, που μετέχουν και αυτοί στο θεϊόν κατά τη δική τους τάξη.... Θα μπορούσες, λοιπόν, να δεις τις ιδιότητες που είναι συμπυκνωμένες μέσα στον ήλιο, μοιρασμένες σε ό,τι μετέχει της ουσίας του: στους αγέλους, στους δαίμονες, στις ψυχές, στα ζώα, στα φυτά, στις πέτρες. Κατά συνέπεια, οι πρωτοπόροι της ιερατικής τέχνης οδηγήθηκαν από όσα είχαν μπροστά στα μάτια τους και βρήκαν τη λατρεία των ανωτέρω δυνάμεων, άλλα αναμειγνύοντας και άλλα

ξεχωρίζοντας κατά το οικείο μέρος. Η μεΐξη χρειάζεται διότι το να βλέπουν οι ιερουργοί καθένα χωριστά από τα άμεικτα να έχει κάποια ισότητα του θεού, αυτό δεν θα ήταν αρκετό για την πρόσκληση του θείου. Γι' αυτό με τη μεΐξη των πολλών ενοποιούν τις προαναφερθείσες εκπορεύσεις και εξομοιώνουν το ένα που γίνεται από την ένωση των πάντων προς εκείνο το όλον που προϋπάρχει των πάντων. Πολλές φορές κατασκευάζουν αγάλματα ανάμεικτα όπως και θυμιάματα, συμφύροντας σε ένα τα ξεχωριστά στοιχεία και φτιάχνουν με την τέχνη τους αυτό που συμπεριλαμβάνει το θείον στην ουσία του, κατόπιν ενώσεως των περισσοτέρων δυνάμεων, τις οποίες ο διαχωρισμός κατέστησε δυσδιάκριτες και η μεΐξη τις επανέφερε στην υποδειγματική τους μορφή.

Υπάρχουν περιπτώσεις όπου και ένα βότανο και ένας λίθος αρκούν για το έργο. Πράγματι είναι ικανοποιητικό για την παρουσία του θεού.... Χρησιμοποιώντας, λοιπόν, την αρχή της συμπάθειας προσέλκυαν, ενώ με την αντίθετη αρχή απομάκρυναν, καθαίροντας εάν χρειαζόταν με θειάφι και ασφαλτο και ραντίζοντας ολόγυρα με θαλασσινό νερό..., και τόσο κατά τη διάρκεια των τελετών όσο και στις άλλες λατρείες που σχετίζονται με τους θεούς επέλεγαν με προσοχή τα κατάλληλα ζώα, όπως και ορισμένα άλλα πράγματα. Ορμώμενοι πράγματι από αυτά και παρόμοια, απέκτησαν γνώση των θεϊκών δυνάμεων, ότι δηλαδή είναι συγγενικές ουσίες της ενέργειας που υπάρχει μέσα στη φύση και μέσα στα σώματα, και ότι οι ίδιες αφ' εαυτού τους έλκονται σε συνένωση. Και από τη γνώση τούτων ανέτρεξαν πλέον στα ίδια τα δημιουργήματα των θεών, διδασκόμενοι άλλα από αυτούς και άλλα παρακινούμενοι από τον ίδιο τους τον εαυτό, κι έτσι οδηγήθηκαν εύστοχα στην επινόηση των οικείων συμβόλων. Κατ' αυτόν τον τρόπο, λοιπόν, οι ιερουργοί έχοντας ως βάση τη φύση και τις φυσικές ενέργειες χρησιμοποίησαν τις πρωταρχικές και θείες δυνάμεις.

(Απόσπασμα από το έργο των: «Περί της καθ' Ἑλλήνας ιερατικής τέχνης»)

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ

(Μία νέα ερμηνεία με μία μεγάλη συγκλονιστική αλήθεια)

Γ. Βαϊκούσης

Για το ελληνικό αλφάβητο και τα **κωδικοποιημένα μηνύματα**, είτε είναι φιλοσοφικές θεωρίες, ορφικοί και άλλοι ύμνοι, μαθηματικά θεωρήματα, μαθηματικοί τύποι, αξιώματα, αριθμητικές αντιστοιχίες συνδεμένες ή μη με γεγονότα, κλπ., που εκφράζει ή και περιέχει αυτό, έχουν εκδοθεί πολλά βιβλία, όλα αξιόλογα, θαυμαστά και σεβαστά, το καθένα ξεχωριστό στον τομέα του και οι συγγραφείς τους αξίζουν κάθε έπαινο και τιμή.

Η παρούσα μελέτη του αλφαβήτου έρχεται να προσθέσει ένα πολύ μικρό πετραδάκι σε όλο αυτό το οικοδόμημα της προσπάθειάς μας να αποκωδικοποιήσουμε και να γνωρίσουμε το βάθος της γνώσης των αρχαίων ημών προγόνων, αλλά και τι μάς έχουν φυλάξει να μάθουμε, εφ' όσον βέβαια το επιθυμούμε. Αυτό που θα πω, είναι, ότι πρόκειται για ένα μήνυμα, το οποίο περιλαμβάνεται στο ελληνικό αλφάβητο και μόλις το διαπίστωσα με συγκλόνισε, καθώς και αυτούς, σε όσους το είπα. Υπάρχει όμως μία διαφορά της μελέτης αυτής με τα παραπάνω: η ανάγνωση του αλφαβήτου γίνεται από το τέλος προς την αρχή σε αντίθεση με τα προηγούμενα, τα πλείστα των οποίων βασίζονται στην κανονική του ανάγνωση, δηλαδή από την αρχή του, από το **α** ως το **ω**, καθώς επίσης και στον τρόπο ανάγνωσής του και ίσως της απαγγελίας του. Εμείς εδώ θα κάνουμε, όπως είπα, μία προσπάθεια ανάποδα, συνδυάζοντας τα γράμματα είτε με τη φωνητική τους αξία, είτε με λέξεις που αρχίζουν από το κάθε γράμμα, είτε με τα γράμματα τα ίδια. Σε μερικά γράμματα μάλιστα, μπορούμε να έχουμε και την επιλογή χρήσης παραπάνω από μία λέξεις. Επίσης, για την πληρέστερη κατανόηση μπορούμε να κάνουμε και κάποια συντακτική μετατόπιση λέξεων πλέον, όπως θα κάναμε και με ένα αρχαίο κείμενο. Ας αρχίσουμε λοιπόν:

Α Β Γ Δ Ε Η Ζ Θ Ι Κ Λ Μ Ν Ξ Ο Π Ρ Σ Τ Υ Φ Χ Ψ Ω

Καθ' ημάς:

Ω Ψ Χ Φ Υ Τ Σ Ρ Η Ο Ξ Ν Μ Κ Ι Θ Ζ Η Ε Δ Γ Β Α ,

το οποίο θα διαβασθεί ως εξής:

Ω, Ψυχή

Φυτά

Σ = Σα-*, Σέλας)

Ρ = Ροήν

Η -Ο = Ηι-Ο (-ει)

Ξ -Ν = ΞυΝ

Μ-Λ = ΜάΛα

Κ = Κάλλος

Ι-Θ = Ίθι = όπου

Ζ = Ζωή

Η = Ηλίου

Ε = Ες

Δ = Δε, Δήμητρος, δύνασαι

Γ = Γαν

Β = Βίον

Α = Άξειν (/αγαγείν)

(/χώρ, τεύχος 44 – Απρίλιος 2004)

Από το οποίο βγαίνει: «**Ω ψυχή, φυτά, σα/σέλας, ροήν ποιεί** (απτική σύνταξη) **ξυν μάλα κάλλος ίθι ηλίου ζωή ες δε-(Δήμητρος / δύνασαι) γαν βίον άξειν**», στο οποίο αν γίνει μία σύνταξη, όπως στο άγνωστο αρχαίο κείμενο του γυμνασίου, τότε άνετα βγάζουμε το εξής συμπέρασμα, που έχω την εντύπωση, ότι ήδη το έχετε πιάσει.

Έχουμε λοιπόν: «**Ω ψυχή, φυτά ξυν σέλας μάλα ροήν ποιεί ες γαν δύνασαι βίον άξειν, (μάλα) ίθι κάλλος ζωής (εστί) ηλίου ένεκα**» (γενική προέλευσης). Ο γραμματοσυνδυασμός **μάλα** ευρίσκεται στη μέση, οπότε μπορεί να χρησιμοποιηθεί και στα δύο μέρη για καλύτερη απόδοση. Βέβαια η σύνταξη μπορεί να έχει και άλλη σειρά και με διαφορετική ερμηνεία, χωρίς όμως αυτό να αφαιρεί τίποτα από το κυρίως μήνυμα, **το οποίο είναι σαφέστατο, ως προς την ουσία του. Δηλαδή: «Ω ψυχή, στη γη, που πας να ζήσεις, τα φυτά με το φως δημιουργούν μεγάλη ροή (ρεύμα αέρος / οξυγόνου-ύδατος), όπου υπάρχει πολύ κάλλος της ζωής ένεκα του ηλίου».**

Με άλλα λόγια πρόκειται για μια θεία ταξιδιωτική εντολή ή ένα θείο προγραμματισμό, όπως θα λέγαμε σήμερα, στην ψυχή, ότι στον πλανήτη γη, που πάει να ζήσει, υπάρχουν όλες οι συνθήκες ζωής!!! Και όχι μόνο αυτό, αλλά και ομορφιά, λόγω του ηλιακού φωτός. Αυτό βγαίνει από το αλφάβητο με τη σημερινή μορφή του με τα 24 γράμματα, όπως έχει φθάσει ως τις ημέρες μας, εδώ και δύομισι χιλιάδες χρόνια από το τέλος του Πελοποννησιακού πολέμου. Ίσως σε προηγούμενες μορφές του αλφάβητου με τα 27 γράμματα, ή ακόμη και σε γραμμική μορφή, να υπήρχαν και άλλα στοιχεία. Ο Δημιουργός στέλνει την ψυχή, το πολύτιμο δημιουργημά του στη γη, και την ΚΑΘΗΣΥΧΑΖΕΙ για τις εκεί συνθήκες ζωής, αλλά και την ομορφιά που έχει δημιουργήσει εκεί γι' αυτήν.

ΠΟΠΟΛ ΒΟΥ

Το Ιερό Βιβλίο των Κιτσέ – Μάγια

Ιφίγ. Κασταμονίτη

Μέρος 5ο

Η Δημιουργία του Ανθρώπου (συνέχεια)

Οι Προγεννήτορες με τις συζύγους τους (βλ. Ιλίσός, τ. 258) εγκαινίασαν το ξεκίνημα ενός νέου κύκλου ζωής στον πλανήτη μας. Γέννησαν τους έλλογους ανθρώπους που είναι τώρα πλέον προικισμένοι με ψυχή και νου, σε αντίθεση με τους δίχως νου και άψυχους ανθρώπους των προηγούμενων «δημιουργιών» (βλ. Ιλίσός, τ. 258), τους οποίους κατέστρεψαν οι Δημιουργοί τους. Έγιναν οι καθοδηγητές της έλλογης ανθρώπινης φυλής και δίδαξαν στους απογόνους τους όλες τις τέχνες. Την αστρονομία, τα μαθηματικά, τη γεωργία κλπ., τους έδωσαν τη φωτιά, τους χώρισαν σε φυλές και κοινωνίες. Ήταν οι ιερείς τους, οι μεγάλοι σαμάνοι και έδειξαν στους ανθρώπους τη λατρεία των θεών, τις θυσίες και την τέλεση των θρησκευτικών εορτών. Με τη βοήθειά τους ήρθε η αυγή στη γη, και ο ήλιος «ανέτειλε και πάλι, στεγνώνοντας τη λάσπη του κατακλυσμού και διώχνοντας το σκοτάδι».

«...Ο Balam-Quitze, ο Balam-Acah, ο Mahucutan και ο Iqui-Balam, πρώτα είδαν το άστρο της αυγής που ανέτειλε πριν τον ήλιο..... Αμέσως άνοιξαν τα τρία δώρα που έφεραν μαζί τους, τα τρία θυμιάματα προσφορά στον ήλιο. Τα έκαψαν και άρχισαν να χορεύουν κοιτώντας προς την ανατολή... έκλαιγαν από χαρά και... Τότε ο ήλιος ανέτειλε... Το φως της αυγής έπεσε ταυτόχρονα επάνω σε όλες τις φυλές και όλοι οι άνθρωποι ήταν ευχαριστημένοι...» (βιβλ.3, κεφ.9)

Δεδομένου ότι στο Πόπολ Βου υποκρύπτονται αρκετά αστρονομι-

κά στοιχεία (βλ. προηγούμενα τεύχη Ιλισού), η περικοπή αυτή πιθανόν να δηλώνει την ισχυροποίηση του ήλιου μετά το πέρασμά του από το χειμερινό ηλιοστάσιο και τη μετέπειτα εαρινή ισημερία, εάν ερμηνευτεί, φυσικά, σε σχέση με την αλλαγή των εποχών. Ή, ίσως, να αναφέρεται μεταφορικά στην έλευση (ή «γέννηση») του ήλιου του πνευματικού φωτός που προκλήθηκε με τη βοήθεια των πεφωτισμένων ή θείων Προγεννητόρων, καθώς και την ακόλουθη διάλυση του πνευματικού σκότους που μέχρι τότε κυριαρχούσε στην πρώιμη ανθρωπότητα. Σε κάθε περίπτωση, μετά την εμφάνιση του ήλιου, οι θεοί, είτε σαν ενέργειες ή δυνάμεις της ανανεωμένης φύσης είτε σαν «οντότητες», εμφανίστηκαν ανάμεσα στους ανθρώπους ζητώντας να τους λατρεύσουν με προσευχές, να τους τιμήσουν και να τους θρέψουν με θυσιαστικές προσφορές. Μια από αυτές τις προσφορές ήταν η τελετουργική αιμόσταξη η οποία συναντάται και σε άλλες παραδόσεις (σε διάφορες παραλλαγές), και που είχε άμεση σχέση με τη γονιμότητα της γης και την ενίσχυση των δυνάμεων της βλάστησης. Διότι το αίμα θεωρούνταν (όπως και σε άλλους λαούς της αρχαιότητας) ως φορέας της κοσμικής ζωτικής ενέργειας, την οποία οι Μάγια αποκαλούσαν *Itz*. Ο όρος αυτός, μάλιστα, αποτελούσε συνθετικό του ονόματος πολλών θεοτήτων τους. Την παραπάνω θυσία εκτελούσαν μόνο οι ευγενείς της φυλής και τα μέλη της βασιλικής οικογένειας, ως μια συμβολή στην ευημερία των υπηκόων τους. Χρησιμοποιούσαν ακίδες με τις οποίες τρυπούσαν άλλοτε τους λοβούς των αυτιών τους, άλλοτε τη γλώσσα ή τους αγκώνες τους προκαλώντας αιμορραγία. Έριχναν το αίμα τους είτε στη γη είτε στην πυρά ενός βωμού μαζί με θυμιάματα. Θεωρούσαν τόσο σημαντική αυτή την αιμόσταξη, ώστε μέσα στα ιερά κείμενα οι ίδιοι οι θεοί εμφανίζονται να την ζητούν.

«...Κάνετε ό,τι είναι απαραίτητο για να ματώσουν τα αυτιά σας, οι αγκώνες σας και προσφέρετε τη θυσία σας. Αυτό θα είναι η ευχαριστία σας προς τους θεούς» (βιβλ. 3, κεφ.5)

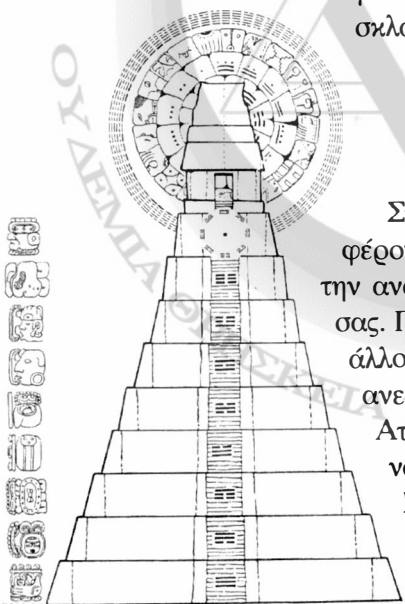
Και αλλού...

«...Είμαστε δικοί σας (θεοί), είμαστε σύντροφοί σας... φροντίζετε τις φυλές σας και εμείς θα σας δώσουμε τη γνώση... ελάτε και δώστε μας λίγο από το αίμα σας...έτσι μίλησαν μαζί οι τρεις θεοί που είχαν την εμφάνιση νεανίων στα μάτια εκείνων που ήρθαν να τους δουν...» (βιβλ. 3, κεφ. 10).

Η μεγαλύτερη θυσία (που συνέβαινε, ωστόσο, πολύ σπάνια) γινόταν από τον ίδιο το βασιλιά της φυλής και μόνο σε περίπτωση μεγάλης δυστυχίας του λαού του. Τρυπούσε, δηλαδή, τα γεννητικά του όργανα, την ισχυρότερη πηγή τής θεϊκής γονιμότητάς του, δεδομένου ότι θεωρούνταν ως απόγονος των ίδιων των θεών και κληρονόμος των Προγεννητόρων στο βασιλικό του αξίωμα. Για τους αρχαίους Μάγια, η θυσιαστική αιμόσταξη συντελούσε όχι μόνο στη γονιμότητα της γης, αλλά και στη συνεχή κυκλοφορία του ψυχικού ρευστού ανάμεσα στον κόσμο των θεών και των ανθρώπων, με τρόπο που συγκρατούσε τους δύο κόσμους πολύ στενά συνδεδεμένους. Στους κώδικες και τα ανάγλυφα των ιερών τους, συχνά χρησιμοποιούσαν για την αιμόσταξη, ένα λογόγραμμα που σήμαινε “θερισμός”. Δηλαδή, ο θερισμός του καλαμποκιού και η σπορά του φυτού, ή αλλιώς, ο αποκεφαλισμός του θεού και το αίμα που τρέχει, συντελούν στην ανανέωση και τη διατήρηση της ζωής, και μάς δίνουν την παρακάτω μεταφορά: Ύπαρξη (τροφή, ζωή) – θυσία(αίμα, θάνατος) – επαναγέννηση (ανάσταση, νέα ζωή), όλα μαζί σε μια εικόνα και σε μια τελετουργία. Πολύ αργότερα και υπό την επίδραση αγριότερων φυλών όπως οι Τολτέκοι, η τελετουργική αιμόσταξη κατέπεσε στις γνωστές μαζικές ανθρωποθυσίες, κυρίως σκλάβων και μικρών παιδιών.

Το όρος και το ύδωρ

Στο Πόπολ Βου, οι Προγεννήτορες αναφέρονται συχνά ως εκείνοι που ήρθαν από την ανατολή, από την άλλη μεριά της θάλασσας. Πολλοί τους θεωρούν ως ταξιδευτές από άλλους ανατολικότερους και πολιτιστικά ανεπτυγμένους λαούς, ή ακόμη και από την Ατλαντίδα. Σύμφωνα, όμως, με άλλα πιθανόν παλαιότερα κείμενα (κώδικες) των Μάγια που γλίτωσαν από την καταστροφική μανία των Ισπανών κατακτητών, οι Προγεννήτορες δημιουρ-

γήθηκαν σε ένα όρος. Στο Πρώτο– Αληθινό– Βουνό ή Yax-Hal-Witz. Όπως είναι γνωστό, το βουνό ή το όρος συμβολίζει σε πολλές παραδόσεις τον ουρανό, ή τον πνευματικό άξονα του κόσμου που ενώνει γη και ουρανό. Συμβολίζει, επίσης, τα ουράνια πεδία από όπου κατέρχεται το πνευματικό φως στους ανθρώπους. Γι' αυτό και οι αρχαίοι Μάγια χρησιμοποιούσαν το σχήμα του βουνού όταν έκτιζαν τις πυραμίδες τους, και τοποθετούσαν στην κορυφή τους το ιερό ή τον οίκο του λατρευόμενου θεού. Για τη δημιουργία των Προγεννητόρων, οι Προπάτορες θεοί (βλ. Ιλίσος, τ. 258) χρησιμοποίησαν πολύ καλαμποκιού που θεωρείται θεία ουσία, και τον τοποθέτησαν μέσα σε μια κοιλότητα με νερό, στην καρδιά του Πρώτου –Αληθινού –Βουνού, δηλαδή μέσα σε ένα υγρό σπήλαιο.

Πολλοί μεγάλοι θεοί, αλλά και σωτήρες της ανθρωπότητας γεννήθηκαν ή πρόβαλλαν μέσα από ένα σπήλαιο, είτε πλησίον της κορυφής ενός ιερού όρους είτε κάπου χαμηλότερα. Σύμφωνα με τον Πορφύριο, τα σπήλαια συμβολίζουν τόσο τον αισθητό κόσμο όσο και το νοητό. Ολόκληρο το νοητό σύμπαν θα μπορούσε να παρομοιαστεί με ένα σπήλαιο, αλλά και ο κόσμος της ύλης, επίσης, όπου λαμβάνει χώρα η τελετουργική πράξη της αθανατοποίησης της ψυχής και η κατοπινή αποθέωσή της. Η δημιουργία, επομένως, των Προγεννητόρων μέσα στο σπήλαιο, μπορεί να ερμηνευτεί και με τους δύο τρόπους. Δηλαδή, ότι συντελέστηκε είτε στο σπήλαιο του νοητού σύμπαντος ή ουρανό, είτε σε ένα υλικό σπήλαιο όπου κατόπιν αποθεώθηκαν. Τα μυστηριακά αυτά σπήλαια των παραδόσεων συνήθως βρίσκονται πλησιέστερα στις υψηλές κορυφές που συμβολίζουν τις πνευματικές καταστάσεις. Σχεδόν πάντοτε διαθέτουν νερό (υγρό), όπως η κοιλότητα του Πρώτου –Αληθινού–Βουνού. Η ονομασία του όρους, άλλωστε, περιέχει τον όρο **itz** ή, αλλιώς, το κοσμικό ζωτικό ρευστό (υγρό ή ύδωρ), και η θεία ενέργεια που μεταφέρεται μέσω του αίματος (βλ. παραπάνω). Το νερό συμβολίζει, επίσης, την Παγκόσμια Ψυχή (βλ. Μυστ. Διδ.– Ε. Μπλαβάτσκι) και τη θάλασσα του Διαστήματος, από όπου έρχεται η ζωή, αλλά και διαμέσου της οποίας υψώνεται το Δένδρο της Ζωής των Μάγια. Τόσο σε κώδικες όσο και σε ανάγλυφες παραστάσεις και τοιχογραφίες των ναών τους, ο Πρώτος Πατέρας (θεός του Καλαμποκιού, ή Δένδρο της Ζωής) του οποίου η ανάσταση (ή ανύψωση) σηματοδότησε το ξεκίνημα της νέας εποχής, συχνά παρουσιάζεται αναδυόμενος από τα ύδατα

της θάλασσας τού Διαστήματος, και στη συνέχεια να μεταφέρεται από τους άλλους θεούς στον τόπο της νέας δημιουργίας. Η θάλασσα του Διαστήματος αλληγορείται και στην αρχιτεκτονική διάταξη των ιερών χώρων. Δηλαδή στο κέντρο, περίπου, κάθε τέτοιου χώρου παρατηρείται μια μεγάλη πλατεία, που συχνά βρίσκεται σε χαμηλότερο επίπεδο, φυσικό ή τεχνητό, από το γύρω έδαφος. Σε αυτήν υψώνεται η σημαντικότερη πυραμίδα-ναός, το αντίστοιχο του ιερού όρους, ή άξονα του κόσμου, ή Γαλαξία, ή Δένδρου της Ζωής.

Το νερό, λοιπόν, είναι στοιχείο πρωταρχικό στη δημιουργία της ζωής και είναι φυσικό, ως εκ τούτου, να σχετίζονται με αυτό και τα ονόματα των συζύγων των Προγεννητόρων (βλ. προηγούμενο τεύχος Ιλισού). Μέσα στο νερό, ή μέσα στη θάλασσα του κοσμικού ρευστού, ή (ακόμη) μέσα στη μήτρα-σπήλαιο τού Διαστήματος, έπεσε ο δημιουργικός σπόρος ή πυρ (ή Λόγος) της καρδιάς του ουρανού, και δημιουργήθηκε αρχικά ο κόσμος. Μέσα στην κοιλότητα με νερό (τη μήτρα του ουράνιου όρους) του Πρώτου -Αληθινού -Βουνού, τοποθετήθηκε η θεία ουσία ή πυρ, δηλαδή ο πολτός του καλαμποκιού, και δημιουργήθηκαν οι Προγεννήτορες. Τέλος, μέσα στη μήτρα των συζύγων τους (νερό) έπεσε το δημιουργικό σπέρμα (πυρ) των Προγεννητόρων (Balam = τζάγκουαρ ή πύρινη ενέργεια) και γεννήθηκε το έλλογο γένος των ανθρώπων. Οι Προγεννήτορες, αφού πρώτα βοήθησαν και δίδαξαν τους ανθρώπους (βλ. Ιλισός τ. 258) «αποσύρθηκαν» στη συνέχεια επί του ιερού όρους Hacavitz (-itz), που πιθανόν να ήταν κάποιο φυσικό αντίστοιχο ή, ίσως, άλλη ονομασία του Πρώτου -Αληθινού-Βουνού (Yax-Hal-Witz). Έτσι οι άνθρωποι δεν μπορούσαν πλέον να τους δουν...

«...Κανείς δεν γνώριζε πού πήγαν. Αλλά εκείνοι (οι Προγεννήτορες) όταν έβλεπαν τους ανθρώπους να περνούν από κάτω, αμέσως άρχιζαν να φωνάζουν από τις κορυφές του βουνού. Ούρλιαζαν σαν το κογιότ, στρίγκλιζαν σαν την αγριόγата του βουνού και μιμούνταν το βρυχηθμό του τζάγκουαρ και του πούμα...» (βιβλ. 4, κεφ. 1)

Η παρουσία τους, ωστόσο, φαίνεται πως γινόταν αισθητή σε όλες τις δύσκολες στιγμές των ανθρώπων-απογόνων τους. Σε περιόδους δυσκολίας ή συμφοράς, οι άνθρωποι σκαρφάλωναν στις πλαγιές του ιερού βουνού απευθύνοντας εκκλήσεις για βοήθεια και καθοδήγηση όπως συμβαίνει σε όλες τις παραδόσεις και τις θρησκείες. Οι άν-

θρωποι ανεβαίνουν να προσευχηθούν σε κάποιο βουνό, αναζητώντας τη θεία παρουσία και βοήθεια. Στην αντίληψη των Μάγια, λοιπόν, οι Προγεννήτορες είχαν αυτή την έννοια και αυτό το ρόλο γιατί ήταν το ισχυρό και θείο πνεύμα των προγόνων τους. Όταν ήρθε η «ώρα», οι θείοι πρόγονοι έπρεπε να αποχωρήσουν οριστικά από τη γη ή τη γήινη αύρα (ιερό όρος) και να μεταβούν σε υψηλότερα πεδία. Έτσι, κάλεσαν τους γιους τους (σύνολο επτά) για να τους δώσουν τις τελευταίες συμβουλές. Από τους τέσσερις Προγεννήτορες μόνον οι τρεις είχαν γιους ενώ ο τέταρτος ήταν άκληρος. Βλέπουμε, λοιπόν, εδώ τους αριθμούς 1, 3, 4, 7 που κατέχουν θέσεις-κλειδιά στο ιερό ημερολόγιο των Μάγια, Tzolkin (βλ. Ιλίσος τ. 258), και τους οποίους θεωρούν ως κοσμικές ακτίνες: 1=της ενότητας, 3=του ρυθμού, 4=του μέτρου ή οριού, και 7=της μυστικής δύναμης. Διαβάζουμε, λοιπόν, στο κείμενο για την αναχώρησή των Προγεννητόρων:

«...Δεν ήταν άρρωστοι, δεν είχαν πόνο ούτε αγωνία όταν συμβούλευαν τα παιδιά τους. Ύστερα οι τέσσερις αποχαιρέτησαν τις συζύγους τους και τους γιους τους... Γυρίζουμε πίσω, τους είπαν, στη χώρα μας ψηλά στον ουρανό όπου ήδη βρίσκεται ο Κύριος των Ελαφιών (θεός, σύμβολο του αποχαιρετισμού και της εξαφάνισης). Αρχίζουμε το ταξίδι της επιστροφής. Ολοκληρώσαμε την αποστολή μας εδώ, οι μέρες μας τελείωσαν... μην μας ξεχάσετε... Ύστερα ο Balam-Quitze (χι-ιτζ-ε) άφησε το σύμβολό του, το ιερό δεμάτι που ήταν αόρατο και δεν ξετυλιγόταν... Αυτό θα είναι η δύναμή σας, τους είπε... Έτσι έφυγαν και αμέσως εξαφανίστηκαν, χάθηκαν εκεί στην κορυφή του όρους Hacavitz(-itz). Οι σύζυγοί τους και οι γιοι τους δεν τους έβλεπαν γιατί δεν έβρισκαν τα σώματά τους. Είδαν μόνο την εξαφάνισή τους... και αμέσως έκαψαν θυμιάμα μπροστά στο σύμβολο που άφησαν πίσω τους, το ιερό δεμάτι, για να τους τιμήσουν και να τους θυμούνται...» (βιβλ. 4, κεφ. 6)

Το ιερό δεμάτι ήταν ένα μυστηριώδες δέμα, σύμβολο ισχύος και μεγαλοπρέπειας για τους Μάγια. Οι υπηρέτες των αρχαίων ναών των Μάγια φύλαγαν ένα τέτοιο δεμάτι μέσα σε αυτούς, θεωρώντας το ως απεικόνιση της θεϊκής εξουσίας και κυριαρχίας τού λατρευόμενου θεού. Σύμφωνα με κάποιο παλιό έγγραφο (Titulo de los Senores de Totonicapan), ένα τέτοιο δέμα ανοίχθηκε κάποτε και περιείχε έναν ιερό λίθο, πιθανόν οπισθιανό ή σχιστόλιθο. Δηλαδή, έναν από

εκείνους τους ιερούς λίθους που λατρευόταν στην μακρινή αρχαιότητα από πολλούς λαούς ως σύμβολα της θεότητας και του ιερού. Μέσα από ένα τέτοιο, τεράστιο λίθο που θα μπορούσε ακόμη και να παραλληλιστεί με το ιερό όρος, πρόβαλε π.χ. ο Πέρσης Μίθρας, ο Έλλην θεός Ερμής κλπ. Οι Προγεννήτορες, λοιπόν, φαίνεται πως δεν πέθαναν με σωματικό θάνατο (αν είχαν βέβαια φυσικά σώματα) αλλά χάθηκαν από τα μάτια των συζύγων τους και των γιων τους. «Δημιουργήθηκαν» στη μήτρα του όρους και χάθηκαν στην κορυφή του. «Αναλήφθηκαν»; «Εξαϋλώθηκαν»; Πολλές υποθέσεις μπορούν να γίνουν και πολλοί παραλληλισμοί με άλλες παραδόσεις. Ωστόσο, ολόκληρος ο κύκλος της ζωής τους, η δημιουργία, η άθροιστος και η επιστροφή στη «χώρα» τους σκιαγραφεί, κατά κάποιο τρόπο, το ταξίδι της αθάνατης ψυχής από τον πνευματικό, ουράνιο κόσμο προς τον υλικό, γήινο κόσμο και αντίστροφα, όταν «τελειώσουν οι μέρες» της. Το ταξίδι αυτό σε κάθε εξελικτικό κύκλο της ψυχής, γίνεται μέσω του «όρους», δηλαδή του πνευματικού άξονα της γης. Οι πλαγιές και οι χαμηλότεροι λόφοι του, τα μονοπάτια και οι κοιλότητες, όλα μεταφορικά λαμβανόμενα θα μπορούσαν να θεωρηθούν ως τα διάφορα στάδια από τα οποία περνά η ψυχή, είτε κατερχόμενη είτε ανερχόμενη. Είναι, επίσης, τα διάφορα επίπεδα όπου εκπαιδεύεται εν μέσω της υλικής ζωής, ή αναπαύεται ανάμεσα στις ενσαρκώσεις της, ενώ οδεύει προς τον τελικό προορισμό της, όπου θα βρεθεί μετά το τέλος της αποστολής της.

Στο υπόλοιπο κείμενο του Πόπολ Βου καταγράφεται η ιστορία και η καθημερινή ζωή της φυλής των Κιτσέ-Μάγια και των διακλαδώσεών της, μέχρι την Ισπανική κατάκτηση. Επίσης αναφέρονται τα έθιμα και η λατρευτική παράδοσή τους, μέρος της οποίας περιλαμβάνει ο τελετουργικός χορός κατά μίμηση της παλμικής κίνησης του σύμπαντος. Το χορό αυτό εκτελούσαν μόνο οι ευγενείς, και φυσικά ο βασιλιάς και οι ιερείς των Μάγια. Απεικονίσεις του πολύ σημαντικού, όπως φαίνεται, αυτού εθίμου υπάρχουν στους αρχαίους κώδικες (κείμενα των Μάγια), καθώς και στις ανάγλυφες παραστάσεις και τοιχογραφίες πολλών ιερών τους χώρων. Τέλος, είναι σημαντικό να πούμε ότι παρότι δεν αναφέρεται κάτι σχετικό στο Πόπολ Βου, η μελετημένη κατασκευή ορισμένων κτιρίων στους αρχαίους ιερούς χώρους των Μάγια, μάς δείχνει ότι κατείχαν τη γνώση της πρόκλησης φαινομένων μέσω του ήχου και του φωτός.

Στην πλατεία της πολύ σημαντικής αρχαίας πόλης Chichen Itza (χερσόνησος Γιουκατάν, Ν. Μεξικό), υπάρχουν δύο κύρια κτίρια όπου δημιουργούνται τέτοια φαινόμενα. Στην κεντρική πυραμίδα του ιερού αυτού χώρου, καθώς ο ήλιος ανατέλλει το πρωί της εαρινής ισημερίας, το φως δημιουργεί την εντύπωση ενός έρποντος όφεως-κροταλία, κατερχόμενου από την κορυφή έμπροσθεν του ναού και προς το έδαφος, στο κάτω μέρος της σκάλας, όπου υπάρχουν οι κεφαλές του φτερωτού-όφεως, ή ισχυρού θεού Quetzacoatl. Εάν κάποιος σταθεί σε ορισμένο σημείο μπροστά από τη σκάλα (σε κάθε εποχή) και προκαλέσει έναν ισχυρό ήχο, ο αντίλαλος από το ιερό που βρίσκεται στην κορυφή της πυραμίδας, θα ακουστεί ως κραυγή ενός πουλιού (παπαγάλου). Εάν, τώρα, στραφεί προς την πλευρά ενός άλλου κτιρίου, του ναού των πολεμιστών που βρίσκεται απέναντι και διαγωνίως της μεγάλης αυτής πυραμίδας, στην κεντρική είσοδο του οποίου βρίσκονται επίσης κεφαλές όφεως-κροταλία (ιερό ερπετό των Μάγια), θα συμβεί ένα άλλο ηχητικό φαινόμενο. Με την πρόκληση παρόμοιου ισχυρού ήχου, ο αντίλαλος θα επιστρέψει από το πλάτωμα της κορυφής του ναού ως κροτάλισμα του ερπετού. Και τέλος, αν κάποιος σταθεί σε ένα σημείο που σχηματίζει ακριβή ορθή γωνία ανάμεσα στα δύο αυτά κτίρια και προκαλέσει ισχυρό ήχο, θα συμβεί το εξής: ο αντίλαλος θα έρθει πρώτα από την πυραμίδα ως φωνή πουλιού και ένα μόλις δευτερόλεπτο (1") μετά, ο αντίλαλος θα έρθει από το ναό των πολεμιστών ως κροτάλισμα όφεως.

Ας φανταστούμε, λοιπόν, την αρχαία τελετουργία την αυγή της εαρινής ισημερίας. Από την κορυφή της μεγάλης πυραμίδας (ναός-ουρανός) η ενισχυμένη, ηλιακή δύναμη κατέρχεται, ως όψη της υπέρτατης θεότητας, προς το έδαφος (γη) σχηματίζοντας φωτεινά, διαδοχικά ισοσκελή τρίγωνα στο πλάι της σκάλας. Ταυτόχρονα, μια ομάδα ιερέων μπροστά από τη σκάλα αυτή, και σε ορθή γωνία με το ναό των πολεμιστών, προκαλεί ισχυρούς ήχους που φέρνουν το παραπάνω αποτέλεσμα. Έτσι, ο φτερωτός-όφις κροταλίας, μια άλλη εικόνα του ύψιστου, τριπλού ή τετραπλού θεού του Πόπολ Βου (βλ. Ιλίσος, τ. 255), ο θεός, λοιπόν, Quetzacoatl, θα έχει μιλήσει αποκαλύπτοντας την παρουσία του και πιθανόν το θέλημά του στους πιστούς.

Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ

Κρισιναμούρτι

(Απόσπασμα ομιλίας στο Madras της Ινδίας, Δεκέμβριος 1981) -
(Μετάφραση Π. Αντζακα)

Μιλούσαμε εχθές για τη Σύγκρουση. Λέγαμε ότι εμείς τα ανθρώπινα όντα έχουμε ζήσει σε αυτή την όμορφη γη με όλους τους απέραντους θησαυρούς της, με τα βουνά της, τους ποταμούς και τις λίμνες, για χιλιάδες χρόνια, κι όμως ζήσαμε σε αδιάκοπη σύγκρουση. Όχι μόνο στην εξωτερική σύγκρουση με το περιβάλλον, με τη φύση, και αναμεταξύ μας, αλλά και εσωτερικά, ψυχικά όπως λέμε. Και βρισκόμαστε ακόμα σε αδιάκοπη σύγκρουση από τη στιγμή που γεννιόμαστε ώσπου να πεθάνουμε. Συμβιβάζομαστε με αυτήν, έχουμε συνηθίσει σε αυτήν, την ανεχόμαστε. Βρίσκουμε πολλές αιτίες για να δικαιολογούμε γιατί θα'πρεπε να ζούμε σε σύγκρουση, νομίζουμε ότι η σύγκρουση, ο αγώνας, η αδιάκοπη πάλη, σημαίνουν πρόοδο – εξωτερική πρόοδο ή εσωτερική εκπλήρωση – προς τον ανώτερο σκοπό. Υπάρχουν τόσες μορφές σύγκρουσης: ο άνθρωπος που αγωνίζεται να πετύχει κάποιο αποτέλεσμα, ο άνθρωπος που αγωνίζεται με τη φύση προσπαθώντας να την κατακτήσει. Πού καταντήσαμε τον κόσμο!

Είναι αναγκαίο να ανακαλύψουμε αν μπορούμε να ζήσουμε χωρίς καμία σύγκρουση στη ζωή μας, εξωτερικά και εσωτερικά. Οφείλουμε να ρωτήσουμε γιατί ύστερα από όλες αυτές τις χιλιάδες χρόνια, τα ανθρώπινα πλάσματα δεν έχουν λύσει το πρόβλημα της σύγκρουσης αναμεταξύ τους και μέσα τους; Αυτό είναι ένα πολύ σημαντικό ερώτημα. Γιατί υποτασσόμαστε και δεχόμαστε τη σύγκρουση, που είναι ο αγώνας για να γίνουμε κάτι, ή να μη γίνουμε κάτι, ο αγώνας να πετύχουμε ένα αποτέλεσμα, την προσωπική εξέλιξη, την προσωπική επιτυχία, προσπαθώντας να εκπληρώσουμε κάποια από τις επιθυμίες μας; Υπάρχει σύγκρουση ανάμεσα στον άνδρα και τη γυναίκα σεξουαλικά, αλλά και στις καθημερινές σχέσεις τους. Ολοφάνερα αυτή η σύγκρουση

δεν είναι μόνο στο συνειδητό επίπεδο, αλλά επίσης βαθύτερα στις πιο κρυφές γωνιές του νου. Υπάρχει σύγκρουση στην προσποίηση, στην προσπάθεια να είσαι κάτι που δεν είσαι, στην προσπάθεια να κερδίσεις τον ουρανό, το θεό ή όπως αλλιώς σας αρέσει να ονομάζετε αυτό το πράγμα που λατρεύετε, η σύγκρουση στο διαλογισμό, στην προσπάθεια να διαλογιστείτε, στον αγώνα ενάντια στο λήθαργο, στην αδράνεια, τη νωθρότητα. Η ζωή μας από την αρχή, από την ώρα που γεννιόμαστε ως την ώρα που πεθαίνουμε, είναι μια αδιάκοπη σύγκρουση. Οφείλουμε να ανακαλύψουμε μαζί γιατί ο άνθρωπος, έχει ανεχτεί τη σύγκρουση, έχει συμβιβαστεί με αυτήν, την έχει συνηθίσει. Εξετάζουμε τώρα μαζί πολύ σοβαρά αν είναι δυνατόν, να είμαστε ολότελα ελεύθεροι από κάθε σύγκρουση, διότι συνειδητή ή ασυνείδητη, η σύγκρουση δημιουργεί μια κοινωνία που είναι η επέκταση του εαυτού μας, μια κοινωνία σε σύγκρουση. Η κοινωνία δεν είναι μια αφαίρεση, δεν είναι μια ιδέα, είναι η σχέση ανάμεσα σε άνθρωπο και άνθρωπο. Αν αυτή η σχέση βρίσκεται σε σύγκρουση οδυνηρή, καταθλιπτική και αγωνιώδη, τότε δημιουργούμε μια κοινωνία που αντιπροσωπεύει εμάς. Αυτό είναι γεγονός.

Τι είναι σύγκρουση; Όταν δεν δεχόμαστε αυτό που πραγματικά είναι, όταν ξεφεύγουμε σε κάτι που το ονομάζουμε «ιδανικό», το αντίθετο από αυτό που είναι, τότε η σύγκρουση είναι αναπόφευκτη. Όταν κανείς είναι ανίκανος να κοιτάξει αυτό που πραγματικά κάνει και σκέφτεται, όταν αποφεύγει αυτό που είναι και προβάλλει ένα ιδανικό, τότε υπάρχει σύγκρουση ανάμεσα «σε αυτό που είναι» και σε «αυτό που θα έπρεπε να είναι». Η σύγκρουση υπάρχει όταν παραμελούμε να δούμε αυτό που συμβαίνει πραγματικά, και το μεταφράζουμε με όρους ενός ιδανικού, με όρους του «τι θα έπρεπε να είναι», σε μια έννοια που έχουμε αποδεχτεί ή που έχουμε δημιουργήσει εμείς οι ίδιοι. Όταν υπάρχει αυτή η διαίρεση ανάμεσα «σε αυτό που είναι» και σε «αυτό που θα έπρεπε να είναι», αναγκαστικά θα υπάρχει σύγκρουση. Αυτό είναι νόμος, όχι νόμος του ομιλητή, αλλά είναι ένας νόμος. Λέμε, τώρα, πως όταν δεν υπάρχει δυαδικότητα, είναι δυνατόν να ζήσουμε χωρίς σύγκρουση. Δεν υπάρχει πραγματική δυαδικότητα, μόνο «αυτό που είναι». Η δυαδικότητα υπάρ-

χει μόνο όταν προσπαθείτε να αρνηθείτε ή να ξεφύγετε από «αυτό που είναι» προς «κάτι που δεν είναι». Είναι αυτό ξεκάθαρο; Διάφοροι άνθρωποι μου έχουν μιλήσει πάρα πολύ γι' αυτά τα ζητήματα. Οι φιλόσοφοί σας, αυθεντίες και επιστήμονες της Βεδάντα. Αλλά αυτοί, όπως και οι συνηθισμένοι άνθρωποι ζουν στη δυαδικότητα. Και επομένως υπάρχει η ιδέα ότι η σύγκρουση είναι αναγκαία, γιατί ζούμε στη δυαδικότητα, και επομένως, ελεύθεροι από τα αντίθετα είναι μόνο οι φωτισμένοι άνθρωποι. Μόνοι σας επινοείτε μια φιλοσοφία σχετικά με αυτό το ζήτημα. Διαβάσετε σχετικά με αυτό, το δέχεστε. Διαβάσετε όλα τα σχόλια και κολλάτε εκεί που είστε ενώ ο ομιλητής λέει ότι δεν υπάρχει στην πραγματικότητα δυαδικότητα. Ελευθερία από τη δυαδικότητα δεν είναι όταν φθάσετε σε κάποια «πνευματικά ύψη». Ποτέ δεν θα φτάσετε σε «πνευματικά ύψη» αν έχετε τώρα δυαδικότητες, ούτε σε κάποια μελλοντική ενσάρκωση, ούτε στο τέλος της ζωής σας. Ο ομιλητής λέει ότι υπάρχει μόνο «αυτό που είναι», δεν υπάρχει τίποτε άλλο. «Αυτό που είναι» είναι το μόνο γεγονός. Το αντίθετό του είναι μη γεγονός, δεν είναι πραγματικό. Ελπίζω ότι όλα αυτά είναι ξεκάθαρα, έστω και λογικά μόνο, ορθολογιστικά. Αν χρησιμοποιήσετε το λογικό σας, την ικανότητά σας να σκέπτεστε λογικά, ασφαλώς θα είναι πολύ πιο σημαντικό να κατανοήσετε «αυτό που είναι», παρά «αυτό που δεν είναι». Αλλά εμείς κολλάμε σε «εκείνο που θα έπρεπε να είναι», διότι δεν γνωρίζουμε πώς να χειριστούμε «αυτό που είναι». Χρησιμοποιούμε το αντίθετο σαν μοχλό για να ελευθερωθούμε από «αυτό που είναι». Επομένως, δεν υπάρχει δυαδικότητα. Υπάρχει μόνο η απληστία και όχι η μη απληστία.

Η πίστη σας στο Θεό είναι η υπέρτατη ασφάλειά σας. Κοιτάξτε τι έχει κάνει η σκέψη! Έχει δημιουργήσει μια εικόνα του Θεού, την οποία εσείς κατόπιν λατρεύετε. Αυτό είναι αυτολατρεία! Μετά αρχίζετε να ρωτάτε ποιος δημιούργησε τη γη, ποιος έπλασε τους ουρανούς, το σύμπαν κλπ. Ωστε η παράδοσή σας αρχίζει να καταστρέφει τον ανθρώπινο νου. Έχει γίνει επαναληπτική, μηχανική, δεν έχει καμία ζωτικότητα, εκτός από το να κερδίζετε χρήματα, να πηγαίνετε στο γραφείο κάθε πρωί για την υπόλοιπη ζωή σας, και μετά να πεθαίνετε στο τέλος αυτής της

ιστορίας. Όστε είναι σημαντικό να ανακαλύψετε αν μπορείτε να ελευθερωθείτε από την παράδοση και να ζήσετε έτσι, χωρίς την παραμικρή σύγκρουση, ζώντας κάθε μέρα με «αυτό που είναι» και παρατηρώντας το, όχι μόνο εκεί έξω, αλλά και εσωτερικά. Τότε θα δημιουργήσετε μια κοινωνία που θα είναι χωρίς σύγκρουση.

Εις μνήμην

Αδελφοί μου,

Στις 20-01-2005 εγκατέλειψε το γήινο κόσμο ο αδελφός μας ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ ΑΝΤΖΑΚΑΣ. Πλήγμα για τη μικρή μας Θεοσοφική οικογένεια. Παρ' όλο που τα τελευταία χρόνια απείχε από τις συνεδριάσεις, όλοι μας θα τον θυμόμαστε για την ευγένεια του χαρακτήρος του. Ήταν πράος, μελίχιος και πρόθυμος να εξυπηρετήσει κάθε αδελφό. Στενός συνεργάτης του αείμνηστου Δασκάλου και Προέδρου μας Κ. Μελισσαρόπουλου, είχε ορισθεί από τον ίδιο ως αντικαταστάτης του. Πράγματι στη δεδομένη στιγμή ανέλαβε την Προεδρία της Θεοσοφικής Εταιρείας. Οι καιροί δεν ήταν εύκολοι. Αλλά ο αείμνηστος αδελφός Π. Αντζακας κατόρθωσε με τις ικανότητές του να ορθοποδήσει την Θ.Ε., αλλά και με την προνοητικότητα του, να αποκτήσει τη σημερινή ευπρεπή στέγη της, πείθοντας προς τούτο την αείμνηστο δωρήτρια. Φίλτατε αδελφέ μας Π. Αντζακα, είτε η ψυχή σου να ταξιδεύει τώρα σε τόπους φωτεινότερους.

Άσπα Κωστοβοσάιλη

Ο αδελφός Π. Αντζακας διετέλεσε Γενικός Γραμματέας της Θεοσοφικής Εταιρείας εν Ελλάδι επί μια εξαετία (1989 - 1994). Όλα τα μέλη της Θ. Ε. και οι φίλοι του, θα τον θυμούνται με πολύ αγάπη και με αδελφικά αισθήματα Μέσω του περιοδικού μας επιθυμούμε όλοι να εκφράσουμε στην οικογένειά του τα Θεομά μας Σύλλυπητήρια.

ΙΛΙΣΟΣ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΟΜΙΛΙΩΝ ΤΗΣ ΘΕΟΣΟΦΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 25, 106 71 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.210 3620702 ΤΗΛ & FAX: 210 3610961

Είσοδος Ελευθέρα – Ώρα 8:00 μμ

ΑΙΡΙΛΙΟΣ

- 1 Παρασκευή ΑΛΚΥΩΝ, Η. Ζάραγκα: Η Ιερή Φυγός
5 Τρίτη ΗΛΙΟΣ. Θ. Καφετζόπουλος:
Οι 7 Ρίζες φυλές (μέρος 4ον)
7 Πέμπτη ΑΠΟΛΛΩΝ. Γ. Σιβρής: Χρόνος και Αιωνιότητα.
8 Παρασκευή ΑΛΚΥΩΝ. Θ. Κατσιφής: Ελεύθερη Βούληση
12 Τρίτη ΗΛΙΟΣ. Η. Ζάραγκα: Ο Νεοπλατωνισμός
στη Δύση (Μεσαίωνας-Αναγέννηση)
14 Πέμπτη ΑΡΤΕΜΙΣ. Κρ. Ιωαννίδου:
Η Κοσμική Ροή και ο Χορός του Κρίσνα
15 Παρασκευή ΑΛΚΥΩΝ. Α. Κωστοβασίλη: Θεοσοφικό θέμα
19 Τρίτη ΗΛΙΟΣ. Φ. Καραμανλή:
Ο αριθμός 7 (μέρος 2ον)
21 Πέμπτη ΑΠΟΛΛΩΝ. Κ. Αντωνίου:
Η Μύηση στη σχολή των Πυθαγορείων
22 Παρασκευή ΑΛΚΥΩΝ. Θ. Καφετζόπουλος:
Η Μυστική Ζωή του Ιησού

ΜΑΙΟΣ

- 5 Πέμπτη ΑΡΤΕΜΙΣ: Έρ. Λέτσερις:
Ο Διδάσκαλος KUTHUMI
6 Παρασκευή ΑΛΚΥΩΝ. Π. Ψαροπούλου: Περί Ιατρικής
10 Τρίτη ΗΛΙΟΣ. Θ. Χίτζογλου: Η επιθετικότητα
έως σήμερα, η διεξοδικότητα,
η δημιουργικότητα, ο πολιτισμός.

- 12 Πέμπτη Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΛΕΥΚΟΥ ΛΩΤΟΥ
 13 Παρασκευή ΑΛΚΥΩΝ. Ερ. Λέτσερις: Οι Μαχάτμας
 17 Τρίτη ΗΛΙΟΣ. Κ. Αντωνίου: Οι Μυστικές Εταιρείες
 από την αρχαιότητα έως σήμερα
 19 Πέμπτη: ΑΠΟΛΛΩΝ, Γ. Σιβρής:
 Ο Μεμνημένος Διδάσκαλος και ο Μαθητής
 20 Παρασκευή ΑΛΚΥΩΝ. Α. Κωστοβασίλη: Θεοσοφικό θέμα
 24 Τρίτη ΗΛΙΟΣ. Ν. Κορμανός: Φιλοσοφικό θέμα
 26 Πέμπτη ΑΡΤΕΜΙΣ. Κρ. Ιωαννίδου:
 Ο Εμπειρικός κόσμος ως αντανάκλαση
 του Αληθινού στον Πλάτωνα και τις Ουπανισάντ
 27 Παρασκευή ΑΛΚΥΩΝ. Θ. Κατσιφής: Ο Παγκόσμιος Νους
 31 Τρίτη ΗΛΙΟΣ. Ν. Κορμανός: Φιλοσοφικό θέμα

ΙΟΥΝΙΟΣ

- 1 Τετάρτη ΕΡΜΗΣ, ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΣΤΟΑΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ

- 7 Πέμπτη και
 8 Παρασκευή Ομιλίες από την Παγκόσμια Πρόεδρο
 της Θεοσοφικής Εταιρείας, Κα Radha Burnier.

Ο αδ. Χ. Μπάρακλης μάς έστειλε ένα αντίτυπο του νέου του βιβλίου για τη βιβλιοθήκη μας, με τίτλο:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΕ ΑΡΜΟΝΙΑ ΜΕ ΤΗ ΦΥΣΗ
 ΓΝΩΣΗ ΚΑΙ ΤΡΟΠΟΣ ΖΩΗΣ

Τον ευχαριστούμε.

ΙΛΙΣΟΣ

Μεταξύ μας

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ

Τα Γραφεία του «ΙΛΙΣΟΥ»
Βουκουρεστίου 25, α' όρο-
φος Κωδ. 106 71, είναι ανοι-
κτά κάθε ημέρα από 10.30 -
1, εκτός Σαββάτου και Κυ-
ριακής.

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ-ΔΩΡΕΕΣ

Παρακαλούμε όπως απο-
στέλλετε με ταχυδρομική
επιταγή προς: Περιοδικό

« Ι Λ Ι Σ Ο Σ »

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 25,

106,71 Αθήνα.

Επίσης αποστέλλετε με τρα-
πεζική επιταγή μόνο εις:

Θεοσοφική Εταιρεία, Βου-
κουρεσίου 25, 106 71, Αθήνα

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ ΙΛΙΣΟΥ

Ζάκυνθος: Παν. Βλαχόπουλος

Βόλος: Γ. Κουκουβίνος

Ηράκλειο: Μ. Λασηθιωτάκη

Ιωάννινα: Ελευθ. Τζομάκας

Κέρκυρα: Γεώργιος Αγιούς

Λαμία: Γ. Μουτάφης

Λάρισα: Ισ. Φελλούς

Πάτρα: Σ. Ιγγλέσης

Ρόδος: Αντ. Βεργωτής

Σύρος: Π. Ζαραφωνίτης

Χαλκίδα: Δημ. Δημαρέλος

Χανιά: Εμμ. Νοδαράκης

Κύπρος:

Αθαν. Παπαδόπουλος

Γρ. Αυξεντίου 29

Μέγαρο Δίπα 456

Τ.Τ. 6021, Λάρνακα

Τηλ. 00357-24654511 (Οικίας)

Όλα τα άρθρα γνωστών συγγραφέων που δημοσιεύονται
στο περιοδικό Ιλισός φέρουν την ευθύνη των ιδίων για το
περιεχόμενό τους και δεν σχολιάζονται ούτε λογοκρίνονται
από την συντακτική επιτροπή του Ιλισού.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ Ή ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΗ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ ΜΕ ΑΝΤΙΚΑΤΑΒΟΛΗ

(χωρίς έξοδα αποστολής για παραγγελίες άνω των 80,00€ για όλη την Ελλάδα και, άνω των 110,00€ για την Κύπρο)

- Μετενσάρκωση (Παπύς)	12,00
- Η Ζωή μετά τον Θάνατο (Αννυ Μπέξαντ)	10,00
- Εισαγωγή στην Επιστήμη του Αποκρυφισμού (Τζουλιάνο Κρέμματζ)	07,50
- Τσάκρα. Οι Πύλες της Ψυχής προς τους Αόρατους κόσμους (Κ. Λεντμπήτερ)	14,00
- Τα Αόρατα Σώματα του Ανθρώπου και οι Απεικονίσεις τους (Κ. Λεντμπήτερ)	22,50
- Σύγχρονες Επιστολές των Διδασκάλων της Σοφίας. Α' (Ροζέρ ντε Πεν)	14,00
- Σύγχρονες Επιστολές των Διδασκάλων της Σοφίας. Β' (Ροζέρ ντε Πεν)	15,50
- Σύγχρονες Επιστολές των Διδασκάλων της Σοφίας. Γ' (Ροζέρ ντε Πεν)	17,00
- Σύγχρονες Επιστολές των Διδασκάλων της Σοφίας. Δ' (Ροζέρ ντε Πεν)	15,50
- Ανώνυμη Αδελφότητα (Στέργου Χρούση)	08,50
- Μύστης κατά την τάξη Μελχιζεδέκ (Στέργου Χρούση)	17,50
- Διδασκαλίες Δρυίδων (Υβ Μπερτου)	10,50
- Το Κρυμμένο Νόημα του Τεκτονισμού (Γ. Γουϊλμχερστ)	11,50
- Η Μυστική Ιστορία του Τεκτονισμού (Κ. Λεντμπήτερ)	15,50
- Το Βιβλίο του Τέκτονος Μαθητού (Οσβάλντ Βιρτ)	17,00
- Το Βιβλίο του Τέκτονος Εταίρου (Οσβάλντ Βιρτ)	16,00
- Το Βιβλίο του Τέκτονος Διδασκάλου (Οσβάλντ Βιρτ)	21,50
- Τι οφείλει να γνωρίζει ο Διδάσκαλος Τέκτων (Παπύς)	10,50
- Αρχές και Φιλοσοφία των Ελευθεροτεκτόνων του Αρχαίου και Αποδοδεγμένου Σκωτικού Τύπου. (Morals and Dogma). Α' (Α. Pike)	24,00
- Αριθμημένη Πολυτελής Έκδοση (Morals and Dogma). Α' (Α. Pike)	50,00
- Αρχές και Φιλοσοφία των ΕΤ (Morals and Dogma). Β' (Α. Pike)	14,50
- Αριθμημένη Πολυτελής Έκδοση (Morals and Dogma). Β' (Α. Pike)	40,00
- Τεκτονικόν Μουσείον (No 16) (Πέτρου Γράβιγγερ)	17,50
- Θεμέλια Βασιλικής Τέχνης & Τεκτονικά Ομιλία (Πέτρου Γράβιγγερ) ..	16,00
- Ελληνικό Τεκτονικό Εγχειρίδιο (Ανδρέα Χρ. Ριζόπουλου)	23,50
- Οι Τέκτονες του '21 (Χρ. Ριζόπουλος))	12,00
- Η Ερμητική Παράδοση στον Ελευθεροτεκτονισμό. (Μίσρα(γ)ίμ –Μέμφις) (Sebastiano Caracciolo 33° 90° 97°)	12,00
- Κάιν (Λόρδου Βύρωνος). Μεταφυσικά Σχόλια του Φάμπρ ντ' Ολιβέ	48,00
- Τα Ιερά Μυστήρια των Μάγια και των Κίτσε (Αύγουστος Δε Πλονζόν) ..	12,50
- Ο Μέγας Μύθος του Ναού (Ο Μύθος του Χιράμ) (M. Erlér)	06,00
- Το Μέγα Απόρρητο Α' (Η Βασιλική Τέχνη) (Ελπιφάς Λευί)	11,00
- Το Μέγα Απόρρητο Β' (Τα Μυστήρια των Ιεροφαντών) (Ελπιφάς Λευί) ..	14,50
- Το Βιβλίο των Σοφών (Ελπιφάς Λευί)	12,50
- Η Βίβλος της Ελευθερίας (Ελπιφάς Λευί)	12,50
- Η Ερμητική και Καμπαλιστική Ερμηνεία του Οράματος του Ιεζεκιήλ. (Ελπιφάς Λευί)	10,00
- Η Ερμητική και Καμπαλιστική Ερμηνεία της Αποκαλύψεως του Ιωάννου (Ελπιφάς Λευί)	10,00
- Τα Παράδοξα της Υψηλής Επιστήμης (Ελπιφάς Λευί)	14,00

- Η Απόκρυφος Εξέλιξις της Ανθρωπότητας (Κ. Ζιναραζαντάζα)	21,50
- Οι Διδάσκαλοι και η Ατραπός (Κ. Λεντμπήτερ)	30,00
- Πραγματεία επί των Αποκρύφων Επιστημών (Παπύς)	22,50
- Το πρόβλημα του Κακού στο Αστρικό Πεδίο. Α' (Σ. ντε Γκουαϊτά)	25,50
- Το πρόβλημα του Κακού στο Αστρικό Πεδίο. Β' (Σ. ντε Γκουαϊτά)	18,00
- Το πρόβλημα του Κακού στο Αστρικό Πεδίο. Γ' (Σ. ντε Γκουαϊτά)	22,00
- Οι Δοξασίες και οι Τελετουργίες των αποκρύφων Οργανώσεων (Φάκελλος Μαγεία) (Μισέλ Μονρώ)	11,50
- Πως θα καταπολεμήσουμε την Βασκανία (Παπύς)	07,50
- Ο Παράκελσος και η ουσία της Διδασκαλίας του (Φρ. Χάρτμανν)	20,00
- Αναζητώντας τους Ροδόσταυρους (Φραντς Χάρτμανν)	12,50
- Για το Ερυθρό Ρόδο και τον Χρυσό Σταυρό (Ερμητισμός, Αλχημεία και Μυητικά Τάγματα) (Ζ. Π. Τζιουντισέλι Ντε Κρεσσάκ - Μπισσελερί)	13,50
- Αυτοκυριαρχία και Πεπρωμένο με τους Κύκλους της ζωής (Χ. Σ. Λιούις)	17,50
- Ο Αριθμός 7 (Γρ.Κατσαρέα)	12,00
- Η Μυστικιστική ζωή του Ιησού (Χ. Σ. Λιούις)	17,50
- Προσευχές από όλο τον κόσμο (Μάνν Τσιλάρ)	08,50
- ECCE HOMO (Λουί Κλωντ ντε Σαιν Μαρτέν)	08,50
- Ο Εσωτερικός χαρακτήρας των Ευαγγελίων (Ε. Π. Μπλαβάτσκι)	08,50
- Η Γένεσις της Τραγωδίας και η Επίδρασις των Ελευσινίων Μυστηρίων (Εδουάρδου Συρέ)	17,50
- Η Γένεσις της Τραγωδίας (Εδουάρδου Συρέ) (Πολυτελής Έκδοση)	65,00
- Ο Πυθαγόρας και η Μυστική Διδασκαλία του (Π.Γ.ράβιγγερ)	44,00
- Η Τετρακτύς των Πυθαγορείων (Η. Czogalla – Γερ. Στουραϊτης)	05,50
- Ο Θρύλος του Τέταρτου Μάγου (Χένρυ Βαν Ντάικ)	05,50
- Το Κοράκι (Με σκληρό εξώφυλλο) (Έντγκαρ Άλαν Πόε)	14,00
- Μέγα Ελληνο-Αγγλικό Λεξικό (Τζων Πίκερινγκ)	54,00
- Αφίσα "Ροδοσταυρικός Πίνακας του Ερμητισμού και της Αλχημείας"	12,00
- 7 Γκραβούρες του Ραφαήλ (Πολυτελής Έκδοση)	75,00

ΥΠΟ ΕΚΔΟΣΗ

- Η Κεκρυμμένη Ζωή εντός του Τεκτονισμού (Κ. Λεντμπήτερ) κυκλοφορεί τον 04/05
- Μύστης κατά την τάξη Μελχισεδέκ. Μέρος Β' (Το Πέταγμα του Αετού)
(Στέργου Χρούση)
- Morals and Dogma. (Μέρος Γ') (Α. Πικε)
- Το πρόβλημα του Κακού στο Υλικό πεδίο (Σ. ντε Γκουαϊτά)
- Το πρόβλημα του Κακού στο Πνευματικό πεδίο(Σ. ντε Γκουαϊτά)
- Η Ζωή και η Διδασκαλία του Ιάκωβου Μπαίμε(Φραντς Χάρτμανν)
- Η Μικρή Εγκυκλοπαίδεια του Αυτικού Αποκρυφισμού(Ζολ. Καστελλό)
- Ο Εσωτερισμός της Γενέσεως (Η Εβραϊκή γλώσσα αποκατεστημένη) (Φάμπρ
ντ' Ολιβέ)

Ονοματεπώνυμο Τηλέφωνο
Οδός Αρ. Πόλη Τ.Κ.

(1260)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ

Ταχ. Διεύθυνση: Τ.Θ. 51134, 145 10 Κηφισιά

Τηλ.: 210.80.77.513 Fax: 210.62.50.513 www.tetraktys.gr e-mail:tetrakty@otenet.gr

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΟΥ ΑΠΟΚΡΥΦΙΣΜΟΥ

ΤΖΟΥΛΙΑΝΟ ΚΡΕΜΜΕΡΤΖ

Ο Τζουλιάνο Κρέμμερτζ υπήρξε ένας από τους Ευρωπαίους Διδασκάλους της Εσωτέρας Θεραπευτικής. Το βιβλίο αυτό μας εισάγει στον Δυτικό τρόπο αντιλήψεως του Εσωτερισμού.

Η Ερμητική Αδελφότητα της Μύριαμ (Myriam) • Σύνδεση του όρου «Μύηση» με τον όρο «Μαγεία» και αποδέσμευση του τελευταίου από κάθε βέβηλη έννοια • Εσώστροφη πορεία και εσωτερική ισορροπία • Ο αόρατος Θεός ως ρυθμιστικός Νόμος της συμπαντικής Φύσεως • Η ύπαρξη του «Μυστικού Κόσμου» • Ανάλυση της λέξεως «Φως» • Η σύλληψη της κεκρυμμένης Θεότητας του Σύμπαντος υπό τη μορφή του αγαθοεργού Νόμου της Ελευθερίας • Η Αρκάνα (Απόρρητο) • Αλχημεία, Μαγεία και Εσωτερική Θεραπευτική • Η Μαγεία, Ο Μάγος (Mag) και το αμετάδοτο Μυστικό • Το σύμπαν και ο άνθρωπος κατά την απόκρυφη δοξασία • Πνευματισμός, Αποκρυφισμός και οι διαφορές τους • Ταύτιση του όρου «Μαγεία» με αυτόν της «Υψηλής Επιστήμης».

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ

Ταχυδρομική Διεύθυνση: Τ.Θ. 51 134, 145 10 Κηφισιά

Τηλέφωνο: 210.80.77.513 Fax: 210.62.50.513

www.tetraktys.gr e-mail: tetrakty@otenet.gr